Nina

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna roman av **Mathilda Malling** (1864-1942) har digitaliserats från Toronoto-Universitetet av Internet-Arkivet i april 2011 och anpassats för Projekt Runeberg i februari 2013 av Ralph E.

Då det gått mer än 70 år efter författarinnans levnad, så gäller inte längre någon upphovsrätt.

Denna roman kan läsas såsom en uppslagen bok i färg på Internet-Arkivet.

NORDISKT FAMILJEBIBLIOTEK

i

AXEL LUNDEGÅRD: ASRA

ILLUSTRERAD AF TYRA KLEEN

II

ALV ILD E PRYDZ : SYLVIA ILLUSTRERAD AF GERHARD HEILMANN MED EN AKVARELL AF OSC. WERGELAND

III

SOPHUS BAUDITZ: SPÅR SNÖ ILLUSTRERAD AF FRANTS HENNINGSEN IV’

S. LAGERLÖF: EN HERRGÅRDSSÄGEN ILLUSTRERAD AF GEORG PAULI

V

VILHELM KRAG: MARIANNE ILLUSTRERAD AF LOUIS MOE

VI

K. LARSEN: BLAND KÄLKBORGARE ILLUSTRERAD AF FRANTS HENNINGSEN

VII

OSCAR LEVERTIN: MAGISTRARNE I ÖSTERÅS ILLUSTRERAD AF NILS KREUGER

VIII

BERNT LIE: TROLLMAKT

ILLUSTRERAD AF THOROLF HOLMBOE

IX

VILH. BERGSÖE: FALSKMYNTAREN ILLUSTRERAD AF J. NÖRRETRANDERS

X

SOPHIE ELKAN: DRÖMMEN OM ÖSTERLANDET MED VIGNETTER EFTER FOTOGRAFIER SAMT FÄRGTRYCKTA TITELBLAD AF GERDA ERIKSON oooooooNORDISKT FAMILJEBIBLIOTEK

XI

KR. JANSON: MEDELTIDSBILDER ILLUSTRERAD AF LOUIS MOE

XII

SOPHUS MICHAELIS: GIOVANNA ILLUSTRERAD AF J. F. WILHJELM

XIII

PER HALLSTRÖM: DÖDA FALLET ILLUSTRERAD AF NILS KREUGER

XIV

JACOB B. BULL: FONNÅSFOLKET ILLUSTRERAD AF A. BLOCH

XV

HERMAN BANG: SOMMARNÖJEN ILLUSTRERAD AF HANS TEGNF. R

XVI

AUGUST STRINDBERG. ENSAM ILLUSTRERAD AF ARTHUR SJÖGREN

XVII

MATHILDA MALLING: NINA ILLUSTRERAD AF SIGRID ASP

XVIII

THOMAS P. KRAG: JON GREFF ILLUSTRERAD AF OSCAR BOJF.SFN

XIX

J. BLICHKR-CLAISF.N. KJELL ILLUSTRERAD AF LOUIS MOENINAFjärde tusendel.MATHILDA MALLING

NINA

—*—

ILLUSTRERAD AF SIGRID ASP

STOCKHOLM. Albert Bonniers förlag.STOCKHOLM.

Alb. Bonniers boktryckeri 1908.I.

Liden 17 dec.

Käre Ernst Gustaf!

Tag är så bekymrad, Ernst Gustaf! Nu skall du få höra alltsammans.

I förrgår eftermiddag sitter jag vid mitt hörnfönster som vanligt och lägger ner en af flickornas urvuxna kjolar och tänker, att det är då grutligt som de växa, de ungarna, då jag tillfälligtvis kommer att se ut... Och livad ser jag 0111 icke min dotter Nina — la Nina, som Albert säger — helt ståtligt komma spatserande uppför den livita trädgårdsgången med händerna damaktigt i muffen och ned-

1. — Mailing.slagna ögon. Och bredvid henne går du — du min gode Ernst Gustaf! — och bär hennes skridskor sotn en riktig kavaljer och underhåller henne på det allra allvarligaste nied —ja, Gud vet hvad?

I början hade jag bara lust att skratta

— det hela såg verkligen så komiskt idylliskt ut, och barnet är ju knappt mer än sexton år ännu! Och jag vände mig redan 0111 för att säga det till Albert, som satt och läste tidningar i sin gungstol, men så ... så tyckte jag liksom att det. . . alt det var bäst att låta bli.

Käre Ernst Gustaf, när jag nu talar så öppet med dig, så försök att komma ihåg, att vi två ha känt hvarandra sedan vi bägge voro fem år. Försök att minnas mig sådan jag var, när vi sutto bredvid hvarandra i skolan hos fröken

Renberg, och mina tårar och mitt bångstyriga hår slätade ut allt hvad jag skref på taflan. Och du hviskade till mig i katekesen och höll din skyddande hand öfver mig i svenska historien. Och kom ihåg mig sådan som jag var under ferierna, då du kom hem från skolan, och vi byggde fästningen »Örnnästet» uppe på Granhällan och du tvang mig att läsa »Densiste mohikanen» högt för dig ute i vin-bärslandet, medan du åt dig mätt... Och — ja, sedan kommer du visst själf ihåg mig.

Käre Ernst Gustaf — du ser nog, hur svårt jag har att få fram det: kan du inte gissa hvad jag har gissat? Ser du — uttrycket i dina ögon, det känner jag ju bättre till än någon annan från den tiden, då vi bägge voro aderton år eller mera, och när jag nu såg dig se på la Nina med detta samma uttryck, som ... Hon är ju lik mig, det vet jag, men hon är tio gånger vackrare än jag någonsin har varit, ty hon har Alberts ögon, och du — du är ju ändå bara trettiosju år! Och hon är hela sexton! Det gick plötsligt upp för mig, när jag satt där bakom gardinen med hennes urväxta klänning i knät och tittade ner på er båda. Du tog hennes hand — och böjde fingrarna upp och ner (precis som du en gång brukade göra med min hand!) och hade lust — det såg jag — och nändes ändå inte kyssa den. Och la Nina stod där och blef röd och fick en grop i den ena kinden och tyckte, att det alltsammans kändes rätt eget och ganska trefligt.Så neg lion då — Gudskelofl — Och efter fem minuter kom hon in till pappa och mig och berättade helt frimodigt, att hon hade varit ute och åkt skridskor med farbror Ernst Gustaf. Och den intet anande Albert nöp henne faderligt i örat och frågade inkvisitoriskt, om hon då kunde den där långa repetitionsläxan i historien till i morgon, eftersom hon vågat vara så länge ute...

»Nej, men hon hade rakt inte vetat, hvad klockan var.» Och Albert, som är precis lika svag för la Nina nu, som då hon var två år och först började kunna säga »pappa», samt betraktar henne på ungefär samma vis som han då gjorde, erbjöd sig storsinnadt att hjälpa henne. Hvilket hade till följd, att hans försigkomna dotter naturligtvis strax upptäckte, hur hopplöst okunnig han var i »Rosornas krig» och helt öppet slog honom på fingrarna. Men jag, jag välsignade både York och Lancaster, som — ännu — hade förmåga alt drifva farbror Ernst Gustaf ut ur hennes lilla hufvud.

Och härmed, min vän, skulle jag nu ädelmodigt ha låtit hela historien vara förbi och inte ens själf tänkt merapå den, om icke något annat också hade händt.

Det var i går strax efter middagen. Barnen hade kommit hem från skolan i staden och höllo på att göra kälkarna klara ute i vedboden. Det hade varit litet bråkigt, som det alltid är om lördagseftermiddagen, och så hade Johan — Alberts systerson, du vet, som nu är nitton år och blir student i vår — kommit ut till oss för att stanna öfver söndagen. Jag bekänner, att jag hade tagit mig en liten lur öfver tidningarna och kaffet inne hos Albert, men nu sade mig mitt samvete, att det sannerligen inte gick an att dåsa längre — det var min plikt att se efter, hur det stod till i huset.

Och det behöfdes minsann! När jag kommer in genom salongen — ännu går jag lika lätt som någonsin la Nina

— och lyfter draperiet in till matsalen, hvem ser jag där om icke just min fröken dotter. Hon sitter framför brasan i min egen utskurna karmstol, och med händerna ihopknäppta under nacken lutar hon sig helt pittoreskt tillbaka mot ryggstödet. Bredvid henne står den långbente Johan och rör om blandvedträna, så att de blossa och spraka värre.

»Jag är så glad!» säger Nina plötsligt — småleende — utan att slå upp ögonen och tittar ner på sina verkligen ganska näpna tåspetsar.

»Det kan man se,» svarar Johan trumpet och inte vidare sympatiskt, utan att ens titta upp. Och nog såg hon strålande ut alltid, där hon satt.

»Säg mig det, Nina.» ... Jag vet inte, om det är min uppskrämda fantasi, men sannerligen har inte pojken en annan klang i rösten, när han talar till henne.

»Nej» — och Nina skrattade alldeles högt. »Inte för det, att det gör något precis, men jag skulle ändå inte ha så mycket... så mycket... ja, det är detsamma! ... ifall jag nu ginge och berättade det för dig.»

»Det är inte länge sedan du sade, att du brukar berätta mig allting, Nina.»

Nå — så det var ändå inte länge sedan! Jag blef så het om öronen som jag tror, att jag aldrig förr har blifvit i mitt lif. Och jag har gått här och på fullt allvar inbillat mig vara en mor, som vakar öfver sina barn!Här får jag säga, att jag afbröt téte-å-téten. Nina steg genast upp och frågade med sin allra raraste röst, om inte mamma ville sitta ned. Och Johan undrade med den mest trohjärtade min i världen, om inte moster tyckte, att Nina gärna kunde få åka med segel, när han var med ...

»Det får du verkligen tala med hennes far om, min käre Johan,» sade jag litet kort. »För min del, så tycker jag, att Nina redan är allför mycket på isen som det är ...»

Och så — käre Ernst Gustaf, jag ångrade det så efteråt, för det var ju inte sant och det var ju min egen lilla flicka jag narrade, men jag vet inte huru det kom sig. Så sade jag:

»För resten tror jag nog, att farbror Ernst Gustaf kommer hit i eftermiddag.»

Och då ville Nina inte gå!

Nu vet du allting, käre vän. Jag tyckte, att jag ville tala med dig först, innan jag sade något till Albert. För resten skulle han bara säga, att jag gick och satte myror i hufvudet på mig själf. Men du vet, att myrorna äro veritabla nog.Käre Ernst Gustaf — nu ber jag så vackert för min lilla Nina: låt barnet vara i fred. Du menar intet ondt, det vet jag nog — inte det minsta, men det tar (och det är illa nog!) i lyckligaste fall ett par år från hennes första ungdom. Låt henne vara sexton år, läsa om Henrik af Lancaster och åka med Johan under skridskosegel dit vinden bär och »berätta honom allting» — så länge hon kan. Gud skall veta, att jag nu är liberal, men af två onda ting väljer jag här det minst onda. Kattungar äro inte blinda längre än de ska vara det, och när en ung flickas bjärta är sexton år, så börjar hon känna att det finnes. Jag kan inte hindra Nina att växa ur sina klänningar, och jag kan inte hindra mäns ögon från att se, att hon är det sötaste som Gud har skapat, men ... ja, dig ber jag, att du skall vända bort hufvudet och inte se.

Ty fastän jag uppriktigt unnar dig det bästa i världen, och jag håller af dig och jag vet, att det finns få män på jorden så finkänsligt nobla, så modiga, så vinnande som du, så... min lilla Nina unnar jag dig inte.

Blif nu inte ond på mig. Kom ihåg,att du — ja, jag vet inte, huru jag skall kunna säga det nog grannlaga, och därför säger jag det med de allra enklaste och mest rättframma ord: kom ihåg, att du är öfver tjugu år äldre än hon. Och när du tänker på hvart år, hvar dag, hvar timme under dessa tjugu år, allt hvad du har tänkt, erfarit, genomgått under dessa ljugu år — det måste ju vara som oräkneliga vågor i en oändlig ocean mellan dig och henne. Tycker du inte det själf?

Och så är det så mycket annat som skiljer dig från Nina (jag har grufvat mig hela tiden för att säga det, men mitt bref blir ju meningslöst om jag inte gör det) — först och främst jag själf.

Nu menar jag inte bara den pojk-kärlek du hyste för mig, när du var aderton år och jag gjorde dig förtviflad genom att gå och förlofva mig med Albert. (Hvad tror du Nina skulle säga, om hon en gång finge se det bref du skref till mig i anledning af denna glädjande tilldragelse?) Den förälskelsen besegrade du visst rätt lyckligt i Uppsala. Men så, när du kom igen — då gick Nina redan och tultade omkring mig som en sex års unge — så ... jag har aldrig senare talatmed dig om det, och för det mesta har du också själf tegat, men en gång har du sagt mig — och du inbillar dig väl inte, att jag någonsin har glömt det! — att jag har varit, som du sade, »kvinnan i ditt 1 if».

När jag nu ändtligen fått upp ögonen, så kan jag ju nog se, att du hela vintern kommit hit — inte för min skull, hvilket jag, uppriktigt sagdt, vant mig vid att antaga — utan för Ninas. Jag minns nu också, att jag en afton har hört dig inviga henne i förarbetena till din stora studie öfver »the lake-poets». Snälle Ernst Gustaf — du var allt bra naiv den gången! Hon har aldrig läst en rad af Wordsworth och skulle anse det för ett syndastraff att göra det.

Och hon skulle, när hon vore trettio år, sitta som hustru åt en femtioårig uni-versitetsprofessor! Ty det är du väl vid det laget. Tänk om jag hade varit gift med en femtioårig professor, när du med din friska lagerkrans kom och

berättade, att jag var »kvinnan i ditt lif»! Det är kanske möjligt, att jag — då — inte hade hört så stoiskt på dig och inte tröstat dig fullt så platoniskt. — Å, jag är sådesperat öfver hela den här durama historien, att jag skrifver mycket mera och mycket styggare än jag egentligen hade velat. Förlåt mig.

Det är bara det jag vill, att du skall förstå, att vår Nina är en helt vanlig ung flicka, som nog tycker om dig, när du åker skridsko med henne och gör sentimentala ansatser att kyssa henne på hand (hon har ju, gunås, redan läst inte så få romaner!) — men om du försöker läsa dina afhandlingar för henne, om du försöker få henne att dela dina intressen och ditt lif, så. .. ja, så vänder hon sig till Johan. Tillsammans med honom kan hon för resten vara fasligt djupsinnig. I går kväll t. ex. debatterade de lidelsefullt en artikel om förlofningar i »Idun». Men det som är den dunklaste djupsinnighet och det allvarligaste allvar för henne, det har du ju vuxit ifrån. Gud-skelof, naturligtvis . . . men ... kan du inte se — du, som brukar vara så klok!

— att lyckan består i att man utvecklas ihop med den man älskar. Jag tycker, att det skulle ha varit rysligt, om min Albert haft ett sådant omdöme och ett sådant förstånd som han nu har, då jagvar aderton år och inte hade något omdöme alls. Nej — vi voro bägge unga med vår tid, voro gröna tillsammans, mognade tillsammans och resonerade och lefde oss i förening till den smula förstånd vi nu ha. Därför är också ännu i denna dag vårt lif så innerligt gemensamt som det är. Men att tänka sig, att han kunde ha suttit och gäspat, när jag roade mig, och jag varit färdig att dö af ledsnad, när han njöt som mest intensivt — kära du, det hade ju varit förfärligt.

Och nu tror jag, att jag ungefär har sagt det jag ville säga. Och kommer du någon gång och förebrår mig, att jag inte har tänkt på dig, så svarar jag ärligt, att det har jag inte. Jag har inte tänkt på någon annan än min dotter och — kanske — litet på mig själf. Men inte mycket.

Min lilla Ninal Jag stoppar ännu täcket om henne hvar kväll och är den sista som får hennes godnattkyss. Inte förr än i förrgår tänkte jag på, att jag har en vuxen dotter. Nu tycker jag, alt hela lifvet har blifvit annorlunda.

I natt låg jag och grät. Det hadejag egentligen icke velat säga, men nu tycker jag, att det kanske är bäst, att du får veta det.

Och så får du handla efter ditt samvete. Men talar du ett ord om detta till Nina, så förlåter jag dig aldrig.

Din vän Märta.II.

Ja Nina skulle resa till Köpenhamn

— till moster Cecilia och utbilda sig i musik och lefvande språk. Det blef beslutadt i januari innan vårterminen började — långt ifrån enhälligt. Hon själf visste inte riktigt hvad hon ville, och pappa ville det inte alls. Men mamma ville det lyckligtvis alldeles bestämdt, och enligt hemmets oskrifna författning ägde mamma i alla sådana fall minst två röster.

Underhandlingarna begynte en lördagseftermiddag vid kaffet en stormig dag strax på nyåret. De började med att mamma stod och vände ryggen åt pappa — mamma hade en mycket rak rygg, man behöfde bara se den, så vissteman, att hvad hon ville det ville hon — och såg ut på gården, där Nina kastade snöboll med småsyskonen och »några pojkar». Mamma hade rätt länge stått och sett på det.

»Vet du, Albert,» hon vände sig icke om och hon sade det mycket beskedligt, »jag har länge tänkt på, att det säkert vore nyttigt för Nina att få komma bort litet...»

Pappa tog inte sina stöflar bort från soffgafveln och inte heller föll det honom in att vända sig om, men han lät strax tidningen sjunka.

»Komma bort?... Kära Märta, en sådan idé!... Hur kommer du nu att tänka på det?»

»Jag tycker, att det är vår plikt att tänka på det, Albert... Jag vet inte, men på sista tiden ... Gud vet, om jag .. . riktigt duger till att uppfostra Nina .. .»

»Prat! Om någon duger till det, så borde det väl vara du — hennes egen mor.»

»Precis som pappa brukade säga till mamma i världen, när det var frågan om mig!» sade fru Märta sarkastiskt, litet bittert. »Jag undrar just, hvilka öfvernaturliga egenskaper en far inbillarsig, att ’en mor’ besitter! Som om jag egentligen kunde göra det allra ringaste för Nina annat än hålla ordning på hennes kläder, lära henne äta med gaffel och hålla gränslöst mycket af henne!»

Ninas far tog åter fatt på sin tidning. Han svarade saktmodigt ironiskt:

»Du vet, att när du är så pessimistisk, tjänar det inte till något att tala med dig.»

Fru Märta suckade och teg. Hon visste mycket väl, att hon nu hade kastat en brand i hans själ, hvilken icke ens Handelstidningens’ artikel om öfversväm-ningarna vid Dalälfven kunde släcka. Efter fem minuter såg Albert upp och sade retligt:

»Jag vet verkligen inte, hvad som fattas i Ninas uppfostran. Hon är då lika kunnig som de flesta af sina jämnåriga — om inte mera ...»

»Det är inte det,» sade Ninas mor öfverlägset. »Älskade du — det är ju inte det. Men vi ha skämt bort henne här hemma . ..» Det var af pur diplomati fru Märta sade »vi» — i sitt innersta tyckte hon, att Ninas far ensam bar ansvaret för, alt flickan var så bortskämd.»Och, så ... alla de här pojkarna! Öfver-allt livar Nina visar sig, äro de efter henne. Precis som en flugsvärm ...»

»Naturligtvis,» svarade Ninas far filosofiskt, med stor fattning. »Hon har karl-tjTcke — liksom sin mor!»

»Käre Albert, det är icke längre sedan än i går du sade, att Nina såg — jag vet inte hur många gånger — bättre ut, än jag någonsin har gjort.»

»Det gör hon också — men det är inte det, det kommer an på.»

»På hvad då?» frågade fru Märta plötsligt nyfiket och kom till att skratta. Hon hade satt sig på chäslongkarmen och hade nu alla tio fingrarna i håret på sin man.

»På pojkarne, förmodar jag.» Han skrattade också. »När man är pojkaktig nog ...»

Men Ninas mor hade inte lust alt skämta.

»Detta är icke något ämne att skratta åt, Albert,» sade hon strängt. »Ty jag förmodar, att du inle vill ha Nina bortgift vid sjutton års ålder?»

»Bevare oss väl*, reserverade han sig förfärad. »Det kan det väl aldrig vara

‘2. — Mailing.tal om?...» Han såg ängsligt misstänksamt upp på sin hustru.

»Jag har gjort livad jag har kunnat för att afstyra det,» sade hon gåtfullt. Och hon tilläde med en half suck:

»Jag vet ju själf livad det vill säga att bli för tidigt gift!»

»Men Märta ...» mumlade han förebrående — lialft förvånad. »På det sättet har du ju aldrig talat förr.»

»Nej... Ocli du skall heller inte bry dig om det» kom det litet hysteriskt, midt emellan gråt och skratt. »Jag har varit lycklig på mitt vis — det vet du nog. Men .. . men ... Nina skall ha lof alt se världen, få tillfälle att bli riktigt utvecklad ... Hon skall ha händerna fulla af möjligheter och hon skall få välja ...»

»Och om hvarken du eller jag bli nöjda med hennes val? ...»

»Hvarför skulle vi inte bli nöjda?» frågade fru Märta sangviniskt. »Jag vill ju bara, att hon inte skall gå och kasta bort sig på den förste bäste, som råkar tycka om henne.»

»Men kunde det inte hända, att den förste också vore den bäste?...»Fru Märta skakade bara afgörande på bufvudet. Hon inlät sig icke på någon vidare diskussion af ämnet. Med en viss energi började hon rifva upp skaftet af en strumpa, som blifvit henne anförtrodd, men som hon hittills försummat. Det var Ninas skolarbete och intagningarna voro i en bedröflig författning.

Plötsligt såg hon upp — med ett par stora, bruna ögon, bakom hvilka det lågade något, som på en gång gjorde hennes man både orolig och medgörlig.

»När jag tänker på,» sade hon långsamt, »att någon kunde komma och tala dumheter med Nina — så oskjddig som hon är och med en sådan fantasi, som hon har! Nu... Jag kunde... A, jag kunde ...»

Det var under ett par minuter alldeles tyst i rummet. Albert hade långsamt börjat gå fram och tillbaka på mattan i brasskenet. Han gick och funderade. med händerna på ryggen.

»Ja, hvad har du egentligen för planer med barnet?» sade han ändtligen. »Ty jag förmodar» — han såg upp — »att du inte gifvit dig in på det här ämnet, utan att du har något bestämdt du vill föreslå?»Å ... något bestämdt... Jag har ju tänkt hit och dit, men naturligtvis ville jag inte göra det minsta åt saken förrän jag talat med dig.» Hon hade nu nått sitt mål och var mycket ödmjuk.

»Nå, låt höra då!» sade Ninas far en smula irriteradt. Han trummade kort med fingrarna på bordet.

»Ja, du vet ju» — började fru Märta fogligt — »att syster Cecilia ofta slagit fram om, att hon skulle tycka det vara roligt att få ha Nina hos sig nere i Köpenhamn någon tid, och för oss» — tog hon mera ifrigt i — »vore det ju bara fördelaktigt.»

Ninas far sade ingenting och modern blef ännu ifrigare.

»Det kommer ju icke till alt kosta oss något vidare och flickan kunde få den förträffligaste undervisning .. . Och hvad sällskapslifvet angår» — hon skrattade litet — »så tror jag nog, att syster Cecilia skall vela att hålla Nina litet i skymundan en stund ännu.»

»Prat!» afbröt fadern häftigt. »Som du själf sade: hon är ju bara barnet.»

Modern skakade på hufvudet — lialft otåligt, lialft smärtsamt.»Det sade jag inte, men du säger det alltid ... För det, att du inte vill se, att hon är vuxen —på sätt och vis ...»

Hon reste sig upp och gick ännu en gång fram till fönstret. Nina hade upp-gifvit snöbollskastningen. Hon satt på verandatrappan med ena kinden mot handen och skref med en pinne i den mjuka snön. Johan satt bredvid och talade med henne. Öfver gården kom doktor Ernst Gustaf gående. Han nickade till pysarna och lyfte på hatten för Nina, som inte steg upp och neg, utan bara böjde på hufvudet. Doktorn stannade inte och pratade med ungdomen, men när han kommit förbi, vände han sig om och såg ännu en gång på Nina och Johan.

Fru Märta stod ännu med ryggen åt sin man, då hon halfhögt mumlade för sig själf:

»Nej —det kan inte vara annorlunda: Nina måste resa .III.

Rosenvsenget 14 februari.

Kära, käraste Elsa!

penom mamma och syster Nanna har du väl hört att jag kommit fram och sådant. Men nu skall jag skrifva riktigt om allting, som händt mig. Det är egentligen inte så litet, må du tro, fastän det nog kommer att taga sig futtigt ut på papper. Men om vi kunde prata!...

Först var det resan — den var egentligen bedröflig. Pappa och mamma och Johan och allihop följde mig ner till båten, och hvar gång mamma skulle säga någonting — om det så bara var: »Hvar har du nu resväskan, Nina?» — så höll hon på att gråta. Och fastän jag egentligenmest var glad, så var jag i en sådan ryslig spänning, att jag fick tårar i ögonen, hvar gång jag såg på mamma. Pappa var praktisk och allvarlig och ville hela tiden förmana mig, småsyskonen voro bråkiga och gjorde mamma ännu mera nervös. Och hvad Johan angår, så hade det varit allra bäst, att han inte alls hade kommit med oss. Jag kunde se på honom, att han hade så mycket att säga, och så sade han ändå, när det kom till kritan, inte ett dugg. Han såg bara trofast ut i ögonen och klämde min hand så förfärligt, att det riktigt gjorde ondt i fingrarna, när han skulle säga adjö. Farbror Ernst Gustaf hade inte alls kommit ned till båten, men han hade skickat en stilig bukett och på ett visitkort skrifvit några artiga ord, som jag

gömmer, för det att det är den första riktiga blomsterhandlarebukett, som jag har fått.

Ändtligen lade båten ut — det regnade litet och vattnet var så svart mellan skrofvet och bålverket. Jag vet inte riktigt hur det var, men allting var så ruskigt, och när jag stod ensam på däcket, så kände jag mig med ens så hemlös och öfvergifven. Och så tyckte jagockså, att det var så synd om mamma, för hon var alldeles hvit i ansiktet och bara såg på mig. Till slut tog pappa henne under armen och sade någonting, och så försökte hon småle och vinkade till mig. Det var det sista jag såg af dem.

Så gick jag ner i min hytt och ål mina kakor, som Köks-Anna hade bakat, och undrade på, om det inte skulle hända mig något. Ty när jag stod däruppe på däck och viftade, så — fastän jag var så beklämd — så hade jag inte kunnat låta bli att märka, att det alldeles bredvid mig stod en herre, som inte var ifrån staden och som såg på mig så uppmärksamt. Jag tänkte, att det kunde vara roligt att veta hvem det var, och så

— när jag stod ute i gången och talade med uppasserskan och han gick förbi

— så frågade jag henne hvem det var. Jag sade, att jag tyckte, att jag kände igen hans ansikte, och frågade om det inte var den och den. — Det sade jag bara för det, att jag tyckte, att det var så nyfiket att fråga rent ut.

Hon sade nej — det var det inte. Hon visste inte hvad han hette, men hanvar dansk eller norrman och skulle också till Köpenhamn. Så sade jag förstås ingenting mera.

Sedan snyggade jag upp mig litet och gick in i matsalen för att dricka te — pappa hade hela tiden förmanat mig, att jag för all del skulle äta mycket, så blefve jag inte sjösjuk. När jag kom in, såg det ut att vara alldeles fullt därinne omkring bordet, och jag vet inte hur det var — om det bara var, för det att jag var ensam eller hvarför det var — men jag kände mig genast så förlägen och bortkommen och bar mig så fumligt åt, att jag nästan välte tekoppen. Och just när jag stod där med nedslagna ögon, alldeles röd i ansiktet och torkade och torkade med min serviett, så hör jag någon, som säger till mig — förstås på danska, men det kan jag ju inte stafva:

»Får jag inte lof att hjälpa fröken?»'

Det var rysligt »flovt», som man säger här i Köpenhamn—jag såg upp och försökte säga någonting, men jag kan inte alls minnas hvad det var jag fick fram, men han smålog och fortfor att se på mig med ett par stora blå, lugna ögon, som jag tyckte gjorde narr åt mig.Han var mycket lång (hemma hade man inbillat mig, att danskarne voro små, och jag har aldrig sett så långa både damer och herrar som här), inte så styf och fyrkantig öfver axlarna som pappa och farbror Ernst Gustaf äro (du vet, att han ser alltid ut, som om skräddaren hade lagt en griffeltafla innanför fodret i rocken), men ändå mycket elegant, och han hade vådligt vackra händer. Det var det första jag såg — händerna menar jag — ty han hjälpte mig ju med tekoppen, som höll på att skålla mig. För resten hade han grå kläder och ett smalt ansikte med mörkt hår, som växte i en spets ner i pannan och gick upp i flikar vid tinningarna. Han hade en hvit panna, men annars var han brun och såg för resten ovanligt högdragen ut. Fastän förstås inte då han talade med mig, då var han bara artig.

Jag ville inte låta honom veta, att det var första gången jag var ute och reste på egen hand (fastän sedan har jag räknat ut, alt han nog kunde se det på mig), så jag sade bara, att här var så många människor. — Ja, mera sade jag inte, ty jag kunde rakt inte finna pånågot annat med hans ögon på mitt ansikte hela tiden.

Han frågade, om jag var ensam ... Om jag skulle till Köpenhamn ... Och så erbjöd han sig — mycket stillsamt, som om det vore en sak, som föll af sig själf — att hjälpa mig, om han på något sätt kunde stå till tjänst... Han var Köpenhamnare och kände staden utan och innan, sade han.

Jag tackade och började känna mig mycket mindre förlägen, och frågade, om han kände Onkel Waldorfs — för dit skulle jag — de bodde på Österbro ...

»Waldorf? ...» sade han, »kommendör Waldorf?... Jo, bevars — dit brukade han ibland komma på middagar ... Ja, han visste förstås, att »kommando-rinden» var svenska ... Nu, när han såge nogare på mig, kunde han nog se, att jag vore litet lik henne ...

Det är inte alls sant, för jag är lik mamma, och moster Cecilia är inte en smula lik henne och har rödt hår. Men det var väl, att han sade det, för då kom jag till att skratta.

Han skrattade också — alldeles somom han hegripit mig — och presenterade sig. Han hette doktor Marek — hvad han var för något slags doktor, fick jag inte strax klart för mig. Och så sade jag förstås mitt namn och hvad pappa var.

Sedan pratade vi länge. Ibland för-stodo vi inte riktigt hvarandra, men det var just det roliga, och jag är säker på, att vi voro en god bit ute på Östersjön, innan jag kom till ro i min hytt.

Men sedan är det alls ingenting roligt att skrifva om på hela resan, ty ända tills vi kommo fram var jag sjösjuk och brydde mig inte om, ifall de hade dränkt hela båten och mig själf också, så eländig var jag. Uppasserskan sade, att för att vara på Östersjön, så var det verkligen en förfärlig storm. Hon hade farit — jag vet inte hur många gånger — öfver Atlanten med emigrantångare (»Steamere» sade hon och talade på det hela ett så konstigt språk, att jag inte alls blef klok på, hvad slags landsmaninna hon var, ända tills hon nämnde, att hon var barn-född i Mönsterås) och hade sett människor nästan dö af sjösjuka, men de hade allesammans repat sig, bara dehörde, att de voro framme. Hvar gång hon var inne hos mig, talade hon om Biscayabukten och Antwerpen och visade mig guldskinnsskor, som hon hade på sig och som voro så billiga där. »Och fröken skulle bara se dockorna i Hoboken och kanalen utanför inloppet till Them-sen» o. s. v., o. s. v., o. s. v. Hon pratade och pratade bara för att uppmuntra mig, men jag var ju alltjämt lika eländig och blef nästan sämre blott af att se på henne, för hon var alldeles som en rund, vaggande gummiboll, hvilken någon med våld hade försökt snöra ihop på midten. Men hon ömkade mig ju rysligt mycket, och när det var allra som värst, nändes hon rakt inte gå ifrån mig, hvilket verkligen var bra kallblodigt af henne, ty rundt omkring oss ringde de andra passagerarne, som om de voro besatta, på elektriska klockor. Hon sade emellertid, att sådant var hon så van vid, att det gjorde henne alldeles ingenting. När jag gick i land, gaf jag henne två kronor och min nya röda sidenhalsduk, för att hon skulle ha ett minne af mig, och pengarna — om de än voro aldrigså blanka — kunde jag ju nog räkna ut, att hon snart skulle vara af med.

Men o, hvad jag längtade efter mamma, då jag var som sjukast, och att jag låge hemma i det blå rummet i min egen säng. Sådant kan bara den begripa, som själf har varit med om det.

Emellertid — när vi kommo in på Köpenhamns redd, så blef jag mycket bättre och klädde mig snyggt och kröp upp på däcket i solskenet. Doktor Marek stod vid relingen och rökte cigarr och sade strax, att jag var litet blek om näbbet. Men jag var ju så matt och ödmjuk, att jag inte ens blef stött öfver hans leende, utan bara tackade och satte mig beskedligt i stolen, som han bjöd mig. Först sedan, när jag tänkte på det, blef jag litet förargad. Det är orimligt, att folk, som självfva tåla sjön, alltid skola tycka, att det är löjligt, att en annan inte gör det.

Både onkel Otto och moster Cecilia voro nere vid båten och togo emot mig, och moster tackade doktor Marek så mycket för det att han tagit vård om mig (fastän han då egentligen inte hadegjort det allra ringaste för mig utan bara pratat litet), så att hon nästan glömde att fråga efter dem därhemma. Men det gjorde onkel Otto mycket artigt. Han är stor och blond — nästan fet — röd och har binokler, men han ser distingerad ut. Vi foro hem i deras egen vagn. Jag har alltid hört, att moster Cecilia gjorde ett så briljant parti — mamma säger, att hennes hår, när hon var ung flicka, var någonting alldeles märkvärdigt, och det var väl det som gjorde det, kan jag tro. Hon är också mycket elegant klädd. Jag såg, att hon mönstrade mig, när jag kom, men jag höll mig stursk, och onkel Otto sade, att jag var »ny-delig». Det satte litet mod i mig, ty jag visste nog, att jag iide var till min fördel efter sjösjukan, och jag kunde också se, att jag inte var hälften så modern som de vi mötte. Många af dessa flickor voro nämligen precis som om de lifslefvande blifvit utklippta ur en modejournal. Men så fanns det andra, som voro grufligt klädda — i höga, skrikande färger, och några voro urringade under vinterkappor, som voro öppna i halsen. Midt på förmiddagen!Moster Cecilia såg, att jag blef förvånad vi reste genom »Ströget», solen sken som om det hade varit midt i sommaren, och det var otroligt mycket människor på gatan — men hon sade, att det skulle jag inte fästa mig vid, ty det var bara »Mellemklassen». I det hela tala de här så mycket om »klasser» och sådant — liksom jag har hört farbror Ernst Gustaf säga, att de göra i England — det tyckes vara mycket mera

skillnad på människor än det är hemma hos oss i Sverige. Och folk kunna inte på eget bevåg få taga sig andra namn, när de ha lust, utan när de heta Hansen så heta de det. (Minns du vår skomakare, som på gamla dagar plötsligt utan vidare kallade sig Frankenstein?

— vi tyckte knappt ens det var underligt.) Man gör också här mycket mera affär af att vara »af gammel Familie» än hos oss, och många, som enligt tidningarna skatta för både fyrtio- och femtiotusen om året, gälla inte alls i sällskapslifvet, kunna knappt ens skaffa sig tillträde dit. Det kan nog hända, att det är mycket solidt och sådant, men jag tycker ändå, att det liksom är mera rättvist hemma. Ty när folk har sträfvat så länge för att för-Ijäna pengar, så skola de väl också ha lof alt lysa litet med dem. Det vill jag åtminstone göra.

I början tyckte jag, att det var en ryslig röra, när det var flera människor inne i rummet, ty de talade alltid allesammans på en gång, och jag fick aldrig en syl i vädret — jag minns, att mamma sade, att hon tyckte, att det var likadant, när hon var i Paris. Jag talade om det med moster Cecilia, som försvarade det och sade, att det var det enda sättet, hvarpå en allmän konversation kunde bli riktigt liflig, emedan det möjliggjorde infallet, som vi i Sverige nästan icke känna till. Det kan nog hända, att man tycker om det, när man blir van vid det, men när man inte riktigt förstår språket och ännu mindre kvickheterna, så är det konstigt.

Något, som jag också har fäst mig vid, är att här — åtminstone inom moster Cecilias krets — ha unga flickor så litet att säga. Det är de unga fruarna, som dominera — alldeles! Flickorna, stackare — dem se de stiligaste hcr-rarne inte till. I går var här middag (det

3. — Mailing.är alltid middag, tycks det, när man är borta — sittande middag) och vid bordet var bara en ung flicka till utom jag. Hon var så vacker, med stora ögon — annars liknade hon en giraff. Jag menar, för det att hon var så stel. Ja, bevars, de voro naturligtvis mycket artiga emot henne — men du skulle sett, hur roligt de hade med en fyrtioårs fru (jag kan svära på, att hon var fyrtio år) som var urringad i blekblått silketyll. Till slut slogo giraffen och jag oss ihop om etl utställningsalbum och hade gräsligt tråkigt, ända tills doktor Marek kom och förbarmade sig öfver oss.

Nej, käraste Elsa, nu får jag sluta, fastän jag naturligtvis inte har sagt hälften af livad jag skulle. I början skref jag så ordentligt, men nu är det ju bara en röra.

Nu får du hälsa så rysligt mycket till alla därhemma. Säg Gerda, att den där »ofantligt billiga» handskbutiken är jag inte människa att finna, och skrif snart, kära du, och om allt till

Din vän Nina.P. S. Skulle du träffa min kusin Johan, så säg, att ännu har jag inte haft tid att svara på hans bref, men skall nog göra det vid tillfälle. Det stod för resten inte något viktigt i det.IV.

Roscnvaenget 14 mars.

Kära Elsa!

Tag har haft så roligt på sista tiden, att jag egentligen, som du nog märkt, icke haft mycken tid att skrifva. Under de sista tre veckorna har jag varit på fem baler — nu räknar jag förstås också ett par middagar med dans. Jag har lärt mig att dansa vals, som den dansas här, och alla möjliga nya dansar.

I onsdags var det så vackert väder, och vi foro då ut i vagn ett helt sällskap, med moster Cecilia i spetsen, till ett värdshus, som ligger ungefär två mil utanför Köpenhamn, och åto middag. Du sknlle ha sett en sådan lustig gammalby det var, med hundraåriga, pittoreska hus af rödt tegel, slingerväxter upp till takåsen, siuårutiga fönster och — inidt i byn — ett »Gadekser», där böndernas änder summo och dit bönderna om kvällarna rida ner för att vattna sina hästar. Om sommaren, förstås. Det var alldeles precis likt någonting i Andersens sagor, jag har aldrig sett något så förtjusande gammaldags. Byn ligger högt, omgifven af skogar — öfverallt ser man gammal skog, ty hela Nordsjselland består nästan bara af statsskogar. Och hemma brukade jag inbilla mig, att hela ön var en stor slätt med många hus och råg på!

Doktor Marek, som jag visst har nämnt förut, körde för mig.

Jag har glömt att berätta för dig om onkels syster, som är gift med en godsägare på Fyen. Moster Cecilia hade ju ofta talat om henne och jag hade ätit både harar och rådjur, som vi nästan hvar vecka få från deras gods, men det (djuren, menar jag) hade visst också varit del enda lifstecken hon på länge gifvit ifrån sig — nu, sedan jag sett henne, kan jag så väl förstå, alt det inte ligger för henne alt skrifva bref. Dukan inte tro, hur lustig, hon är! Hon ser ut, som om hon vore gjord af hvete-deg — just på vippen att jäsa upp. Håret är slätt som en gräddad skorpa (ofvanpå hvetebullen, förstår du väl) och hennes ögon ha inte stort mera uttryck än ett par russin. D. v. s. om man kunde tänka sig ljusblå russin, som alltid se förvånade ut. Näsan är det inte mycket alt säga om, ty den är mest bara näsborrar. Men annars är hon rar — rättfram, naturlig och eminent väluppfoslrad, liksom onkel. Inte stelt och pretentiöst artig som moster Cecilia — utan sådan atl man strax känner sig hemmastadd med henne, fastän man nog märker, att hon anser sig själf för en grande dame. Ja, sådant är nu så konstigt att beskrifva riktigt, men jag talar så mycket om henne, för det att jag väntar, att du med tiden skall få höra mera om henne. »Elle a cela de particulier» (som fröken Ablom sade i skolan), att hon är så galen med teatern, att hon hvar vinter, då hon är i Byen (danskarna säga liijen om Köpenhamn, liksom engelsmännen säga the lown, när de mena London — denna djupa anmärkning är ursprungligenmoster Cecilias enda djupsinnighet) arrangerar charmanta societetsspektakel, där hon själf spelar de tragiska rollerna. Nu funderar hon på »Macbeth», säger doktor Marek, ty hon har utfunderat ett sätt att säga: »Gif mig dolken!», som skall verka alldeles dödande dramatiskt. Jag gläder mig vådligt att se, hur hennes ögon skola se ut, när hon blir sömn-gångerska.

Detta är prat och dumheter — hela brefvet är idiotiskt — men jag har inte något annat att skrifva, för jag vill inte skrifva om — något annat. Och nu kan du grubbla och gissa så mycket du viil, du får ändå ingenting veta!

Din vän Nina.

P. S. Snälla Elsa, för det att jag 1111 har nämnt doktor Marek två gånger i det här brefvet, behöfver du visst inte inbilla dig, att han bar det minsta att göra med »det andra». Tvärtom. Nej, du må tro — jag gör mig inga inbillningar. Det skulle nog moster Cecilia taga ur mig, 0111 jag försökte. Men kan du förstå, att när man är gift med enpräktig karl (för det är sannerligen onkel Otto, fastän han är litet fet) och har allting så på gaffeln som hon, att man då behöfver kokettera och kasta ögon ocli till och med dansa. Hon är trettionio år. Mamma skulle aldrig så mycket som tänka på en annan karl än pappa. Men det är förstås för det, alt stackars moster Cecilia aldrig har fått några barn. För det har jag då upptäckt, att det finns ingenting, som tämjer fruntimmer bättre än ett halft tjog ungar. Den, som har det, skall nog veta att hålla sig i skinnet. Seså — nu slår klockan och jag skall åstad och spela. Adjö!

Nina.

P. P. S. S. Jag hade så när glömt att berätta dig det allra viktigaste om lady Macbeth. Hon har en son, som heter Hans, och som hon skryter grufligt med. Han är sjöofficer och har varit med om en expedition till Sydpolen. Jag får snart se underdjuret. Bara han nu inte är alltför lik sin mamma och inte fått den smula näsa, han har, totalt bort-frusen vid polen. Nu bar han varit i Siain — förmodligen för alt töa upp! —men väntas hem med snaraste. Duger jag till det, skall du få honom i rödkrita i nästa bref — de ärftliga russinen på hvar sin sida om den räddade näsan och alltsammans!

Visa nu inte någon lefvande själ detta bref. Bränn upp det!!! Mamma skulle tro, att jag hade blifvit tokig.

Hur är det med Johan? Pluggar han mycket till examen? — Han har skrifvit till mig två gånger, men det var inte mycket med hans bref. Jag har inte hunnit svara honom på det sista, men du kan hälsa honom, när ni träffas. Säg, att jag inte vill störa honom i hans exa-mensläsning, men att jag hoppas få telegram från honom, när han köpt sin hvita mössa.

Jag slår i hatt och kappa och skrif-ver, för att jag skall hinna få brefvet på posten innan trebåten.V.

T^et var en sådan där vårdag, då det alls inte är vår ännu. Inte på jorden åtminstone, ty där är allt grått och svart och visset och brunt ännu; men ibland, strax efter en strid regnskur, kan en sned solglimt plötsligt bryta fram bakom en mur af moln, upptornade öfver hvarandra i grått och svartblått och mörkviolett. Ocli i samma

ögonblick äro alla träd obestämdt bruna eller aningsfullt gröna eller svagt Ijusgula — livad det nu kan vara för en färg. Nästa sekund är skenet borta igen — borta med solen

— och skogskantens toppar stå där åter lika vinterligt döda och mörka.

Men marken är mjuk, full af vatten, hjulspår och rämnor, och midt iblanddet vissna torra gräset från i fjor spirar den duniga, bladlösa tussilago fram som en liten gul stjärna.

Nina hade fått följa med hushållerskan ut till kommendörens landställe i Ved-b?ek. Medan fröken Anderson inspekterade rummen, skänkarna och linneskåpet samt tillagade den välbehöfliga kaffetåren, stod Nina och latades och stirrade ut öfver trädgårdsgrinden.

Hon var inte vid godt humör i dag och så var hon hemsjuk—det blef hon alltid, när något gick henne emot. För det första hade hon sannerligen inte halt den ringaste lust att fara ut på landet i dag — sitta och skramla på tåget ihop med gamla fröken Anderson, som hela tiden sög på karameller eller choklad och envisades få tala 0111 hela sin enformiga lefnadshistoria för en medpassagerare, hvilken, medan hon ansträngde sig att höra på, samtidigt oupphörligt måste svara på två högst oroliga barns frågor. Också ett nöje! Men det var naturligtvis bara för det, att moster Cecilia inte ville ha henne — Nina — med på sin visit hos gamla fru Marek, som hon skulle skickas hit. Därför hade hon — mosterCecilia förslås — funnit på att skaka på hufvudet vid frukostbordet och säga, att Nina såg blek ut och att det var oförsvarligt af dem att låta henne dansa så mycket, och undrat på om inte en dags landtluft skulle bekomma barnet väl... En dags landtluft! Nina riktigt fnyste af förakt. Och hälften af denna dyrbara rekreationstid skulle hon tillbringa inmurad i en damkupé på kustbanan med bägge fönstren hermetiskt tillslutna. Moster Cecilias idé om »landtluft»!.. .

Därpå började hon för hundrade gången undra öfver, hvarför hennes moster inte ville, att Doktor Marek — som Nina sväfvande uttryckte det — »skulle se åt henne». Det kunde ju göra moster Cecilia alldeles detsamma. Hon var visserligen onaturligt noga med sina kläder och kunde profva en hatt ofvanpå det berömda röda håret, ända tills Nina nästan blef sjuk af att se på det, men den varelse vore inte skapad, hvilken med minsta skäl kunde säga ett ondt ord om ... ja . . . om hennes förhållande till kommendören. Hon var honom så trogen som guld. Men på samma gång var honså egenkär — eller hvad Nina nu skulle kalla det — så afundsjult på sitt utseendes vägnar, att hon alldeles inte kunde tåla, att någon ungherre, som umgicks i huset och som brukade uppvakta henne med likgiltiga och högljudda komplimanger (när man sade fru Waldorf en komplimang, ville hon helst att så många som möjligt skulle höra den), skulle försumma denna plikt, emedan han var upptagen på annat håll. Nu hade Doktor Marek — Nina riktigt gnistrade af sarkasm, då hon stod vid grinden och tänkte på det — onekligen på sista tiden glömt att erlägga »den obligata skattepenningen», såsom onkel själf med öppen blick för sin frus små skavanker skämtsamt kallade denna vanetribut, och så . . . skulle Nina förstås göras oskadlig! Midt i förargelsen och missräkningen öfver denna spillda dag, var det ändå liksom en triumf, all man åtminstone inte vore dummare, än alt man kunde genomskåda folks ränker.

En herre kom framåt vägen på cykel.

— Nina blef högröd där hon stod: alla romaners romantik var inte osannolik längre, alla tankar kristalliserades och stodo stilla i en stor skarp stjärna midti hufvudet — Doktor Marek! Doktor Marek själf.

Han svängde sig genast af cykeln och kom fram till henne med mössan hopkramad i handen.

»Goddag, fröken Nina,» sade han bara. Och Nina beundrade honom för det, »att han föraktade att låtsa sig förvånad.»

»Ja .. .» sade hon och var så förlägen och så smickrad som hon aldrig i sitt lif känt sig förut. »Vi äro hår ute i dag ... jag menar, jag är härute ...»

Han ställde cykeln uppåt staketet och blef stående utanför den höga järngrinden, medan hon stod innanför och * inte kom sig för att öppna den.

»Det måtte vara lite slaskigt att åka på cykel i dag,» sade hon tafatt. Hon hade alltid — isynnerhet på sista tiden

— svårt för att finna på något att säga till Doktor Marek, som gick för att vara så »kritisk». Han såg nedåt sina damasker.

»Ja,» svarade han. Och i det han strök sig öfver det fuktiga hårfästet och såg sig omkring:

»Det börjar bli vår.»Det var något i hans sätt att säga detta, hvilket lät de hvardagliga orden ljuda som poesi i Ninas öron — som en profetia — som ett löfte. Hon lät sin blick följa hans, som nu hvilade på de bruna buskarna vid sidan af vägen, och det enda hon fick fram var:

»Jag gläder mig öfver våren.» Och han svarade — lika enkelt: »Jag också .

Men hela tiden tyckte Nina, alt det var som om de talade om något helt annat, om något mycket märkvärdigare och större och vackrare än vårbrytningen och islossningen.

Hushållerskan kom ut på trappan och ropade: Fröken Nina! Kaffet är färdigt.»

»Ja, vi skola dricka kaffe,» sade Nina, öfverflödigt bekräftande, och på samma gång öppnade hon blygt järngrinden på glänt.

Han förstod vinken och trädde genast innanför. »Tror ni, att det finns en kopp kaffe till mig också?» frågade han med ett litet förläget skratt.

»Det finns det nog. Men vi dricka i köket, ty det är iskallt i alla rummen.»»Så mycket bättre. Det kommer nästan alt påminna mig om Holland .. .»

Och medan de tillsammans gingo uppför den raka allén fram till trappan, talade han bara om en konstutställning i Amsterdam och om taflor, som Nina aldrig hade sett. .

Fröken Anderson var generad och tyckte, alt »det var en skam», att det inte var eldadt hvarken i förmaket eller matsalen. Hon erbjöd sig att göra det på stående fot och kunde blott med svårighet hindras därifrån.

Doktor Marek knäppte upp sin jacka och lade mössan på köksbordet. Medan fröken Anderson hällde upp kaffet i kopparna, föll Nina på knä vid den stora spiseln och öppnade luckan, så alt man såg den klara kolelden. Hon lade ett par bastanta furustickor ofvanpå glöderna för att få elden att blossa upp.

»Hvad här är trefligt...» Doktor Marek satt och såg sig omkring. Golf och dörrar voro mörka, liksom alla köks-möblerna, hvilka voro målade i mörk ekfärg. På väggarna glimtade blanka kopparkärl och blått danskt porslin. Del luktade rent och friskt och på den hvitaduken vid sidan af kaffekannan sfod en blå vas med knoppande sälggrenar — sådana som barn kalla »palmer».

»Ja,» sade fröken Anderson nådigl, »madam Hanson är ett propert fruntimmer. »

Madam Hanson var trädgårdsmästarens hustru. Hon luftade rummen och höll villan i ordning under vintrarna, dä herrskapet icke bodde där. Fröken Anderson var sträng men rättvis, när hon inspekterade.

Under stillsam konversation förlärdes kaffet tillika med den hembakade sockerkakan, som fröken Anderson själf medfört från Köpenhamn — hon hade intet förtroende för madam Hansons bakverk. Plötsligt reste hushållerskan sig upp, såg vädjande på klockan och sade, alt om herrskapet ville ursäkta henne, så skulle hon nu låsa fönstren i våningen. Fröken Nina mindes väl, att tåget ginge om en timmes tid . ..

Doktor Marek blef flegmatiskt sittande på köksstolen — fröken Anderson såg litet långt på honom, när hon gick ut. Nina märkte hennes blick och undrade för första gången med en smula hjärt-

4. — Malliny.klappning — hvad moster Cecilia egentligen skulle säga ... Nå, man var då gudskelof i värsta fall en fri människa!

»Nej — man borde väl se alt komma härifrån,» sade doktor Marek. Men han blef lättjefullt sittande.

Det började skymma. Kolelden glödde inte längre så klart i spiseln och blott det allra — allra sista återskenet af aprilkvällens bleka solnedgång föll från hafvet in i rummet. Om någon hade bjudit Nina hvad som helst, alla

världens skatter, hade hon icke kunnat finna på ett ord att säga.

Slutligen sade doktor Marek sakta:

»Var ni förvånad öfver att se mig härute i eftermiddag, fröken Nina? ...»

»Ja . .. nej. ..» mumlade hon. »Jag vet inte ...»

»Men jag visste, att ni var här.»

De hörde hur kraftigt fröken Anderson slog igen fönstren däruppe i sof-rummen — det ena efter det andra — och hur hon slamrade med hasparna.

Nina reste sig upp. Hon var så varm, och hon tyckte, att hennes krage kändes så trång i halsen.

Han resle sig också upp och — Ninavisste sannerligen icke, hur det gick till

— han fick på ett eller annat vis fatt i hennes hand och behöll den.

Fröken Anderson kom ned för vindstrappan — hon skramlade med en stor nyckelknippa. Utanför köksdörren hade hon en sista konferens med den ödmjuka madam Hanson. Nina inte så mycket som tänkte på att draga undan sin hand och hon tänkte inte heller på att det var något eget uti, att han teg — det var liksom så tryggt att hela tiden utanför dörren höra mumlet af fröken Andersons välbekanta, litet grötiga stämma. Hon tyckte inte ens, att det kändes vidare underligt, då han i mörkret sakta förde hennes hand upp till sin mun och länge lät sina läppar hvila mot hennes fingerspetsar. Men då fröken Anderson omsider tog i klinkan och öppnade dörren, önskade hon plötsligt af hela sin själ, att hon varit allena.

»Nej, då . . .» sade fröken Anderson med okonstlad förvåning. »Jag trodde, att doktorn var åstad på sin cykel för länge sedan . ..»

Marek skrattade förläget — naturligtvis hade han släppt Ninas hand isamma ögonblick gumman tog i låset. Han sade något om, att han hade väntat på fröken Anderson för alt låna ett ljus till sin cykellykta . . .

»Madam Hanson, madam Hanson!» ropade fröken Anderson högljudt och förklarade vidlyftigt, att om hon skulle skaffa ljuset vore hon rädd för att tågel skulle gå ifrån dem ...

Nina gick sakta ut i förstugan. Hon fann sin kappa och hatt ocli började leta efter sina galoscher.

»Nej, låt mig, fröken Nina . ..» hörde hon hans röst bredvid sig. »Jag följer er förstås i alla fall bort till stationen ...»

Ute på den slaskiga landsvägen tog han höfligt korgen från gamla fröken Anderson och hängde den på cykeln. Med Nina växlade han blott några få ord.

Utanför det upplysta ödsliga stationshuset tog han ännu en gång hennes hand.

»Tack för i kväll,» sade han.

När Nina kom hem — hon låtsade sofva i kupén för att slippa alt tala med fröken Anderson — salt moster Ceciliainne i sitt kabinett och talade svenska med en herre. Då flickan gick genom det mörka förmaket, såg hon hans silhuett mot flygellampans röda sidenskärm. Hon blef stående på tröskeln.

»Se, här är ändtligen Nina,» sade moster Cecilia glad och reste sig upp. »Nå, Nina — känner du inte igen .. .?»

»Farbror Ernst Gustaf,» sade Nina högt — ytterligt förvånad. »Käre farbror Ernst Gustaf ... Hvad jag är glad!»

Hennes ögon strålade, hon log med hela ansiktet: hon var glad. Och nu hade hon en anledning att visa hur glad hon var.VI.

Grand Hotel, Köpenhamn den 18 april.

Kära Märta!

på väg till Goethe-konferensen i Berlin kom jag hit för några dagar sedan, och då jag tillåtit mig göra visit hos

Cecilia och därvid träffat Nina, tycker jag, att jag bör låta dig veta, att jag sett henne. Det ligger inte för mig att skrifva så långa bref som det, hvarmed du fölen tid sedan hedrade mig. Jag har inte svarat på det, emedan jag — då — stillatigande rättade mig efler din önskan och så mycket som det stod i min makt undvek Nina. Du hade genomskådat mig, du var hennes moder, och din häntyd-ning på svunna dagar (Xlater pulchra— fil ia pulchrior!) gjorde, att jag fann dig onekligen hafva rätt i ett par af de skäl du anförde mot mig och — i första ögonblicket — böjde mig för dem.

Men när jag tänker närmare öfver saken, inser jag icke, att du — blott af det enkla skälet, att du en gång gifvit mig en ganska svår törn — skulle ha rättighet att göra manövern omigen och för andra gången beröfva mig mina chanser. Mitt fel att vara trettiosju år ämnar jag inte längre låta öfverväldiga mig, isynnerhet då jag funnit, att min jämnårige och gamle vän från den tiden vi bägge studerade i Levden och Cambridge, konsthistorikern Vilhelm Marek, för ögonblicket uppträder som Ninas svurne och, efter hvad jag kan förstå, högst gynnade tillbedjare. Dylika puts, min kära Märta, kan ödet spela äfven de mest försiktiga och förutseende mödrar! Det har onekligen betydligt förvärrat mina utsikter, men ännu icke helt och hållet förstört dem. Och då jag vet med mig själf, att det icke finns något (utom alltså min ålder!) hvilket kan göra mig mindre acceptabel som Ninas man ..,så ... Ja — som du själf brukar säga: nu vet du, hvart jag vill hän!

Både du och Albert känna mig ganska grundligt och veta, att jag i själfva verket är god nog åt eder dotter. Nu låter jag mig icke afspisa utom af Nina själf.

För alt säga dig detta, kära Märta, bar jag skrifvit ett bref, som kanske förekommer dig litet bryskt, men som jag hjärtligt ber dig icke taga illa upp.

Cecilia frågade mig, om jag inte tyckte, att Nina vuxit till sig. Jag tror, att till och med Albert nu svårligen skulle kunna anse henne för ett barn.

Jag stannar här någon tid. Min adress är som ofvan.

Din tillgifne E. G. G.

Liden (len 20 april.

Käre Ernst Gustaf!

Du vet naturligtvis, hur hjärtängslig du har lyckats göra mig med ditt onekligen rätt »bryska» bref. Du hade sannerligen inte behöft hälften så mångaord för att låta mig förstå, hur obetänksam jag var, då jag skickade Xina till Köpenhamn. Jag var så naiv—jag inbillade mig, att i ett sådant sällskaps-lif, som Waldorfs föra, skulle min lilla flicka komplett försvinna; hon skulle där blott ha fördelen att få se sig omkring, iakttaga andra och förbereda sig på att själf en gång få spela en roll i lifvet. Hennes bref till oss här hemma ha inte låtit mig ana det minsta af det du berättar; hon har ett par gånger nämnt doktor Marek — liksom hon nämnt flera andra af Cecilias umgängesvänner

— men det föll mig icke in, icke med en tanke, att Nina under ett par månaders vistelse i en främmande stad kunde gå och fästa sig vid en utländing som vi aldrig sett eller känna det minsta till. Och jag måste säga, att jag inte förstår syster Cecilia! Hur har hon — med ett sådant ansvar! — kunnat vara så tanklös att låta något dylikt passera midtför sina ögon? Jag begriper det inte.

Hvad skall jag nu göra? Naturligtvis törs jag inte skrifva ett ord om detta till Nina. Är det bara en idé af dig(och i mina ljusaste ögonblick kan jag inte låta bli att hoppas det!), gör jag bara ondt värre genom att blanda mig uti saken. Men hvarför har hon inte själf sagt mig något — hvarför har hon inte förtroende till mig? Inte sant, Ernst Gustaf — du, som har sett oss så mycket tillsammans — har jag inte alltid varit sådan emot mina barn, att jag skulle kunna påräkna deras förtroende såsom vuxna? Men hon tycker naturligtvis, att mamma är så gränslöst gammal och så omöjlig i känsloväg, att sådant kan det rakt inte vara frågan om. Jag är säker på, att den lilla nippertippan Elsa Witt vet mera om min Nina än jag och hennes far veta. Gud gifve, att hon bara ville skrifva till mig så som hon skrifver till sina väninnor och skolkamrater. — H vad bryr jag mig om plikt-bref!

Käre Ernst Gustaf — jag ser ditt ironiska leende, när du läser detta, men du må inte tro, alt jag är så småaktigt stolt, att jag för den skull låter bli att säga livad jag har på hjärtat. Nu är jag riktigt glad öfver, att du är i Köpenhamn och kan lite hålla ögonen påNina. Af dig får jag åtminstone veta sanningen. Jag kan inte fatta, livad Cecilia tänker på, som inte ber dig bo hos dem — så stor plats, som de ha, och sådana barndomsvänner, som ni alltid ha varit. Det vore så tryggt att veta dig under samma tak som Nina.

Låt mig nu veta allt hvad du vet om den där doktor Marek. Cecilia törs jag naturligtvis inte fråga — hon skulle bara tro, att jag toge mig tankar på Ninas vägnar. Ack, Gud!... Och jag, som bara önskar, att jag hade min lilla tös hemma igen, och att aldrig någon utländsk konsthistoriker kommit för hennes ögon! Bruka de inte också ha en del med målare och modeller och bohémer och sådant att göra?.. . Naturligtvis önskar jag, att Nina en gång i framtiden skall bli gift, men nog ville jag bra gärna känna den man i grund och botten, åt hvilken jag skulle kunna ge henne.

Jag sitter inne i flickornas rum och skrifver, ty blåsten slår på i kabinettet och Albert är borta. Ninas bädd i hörnet är tom. Louise sofver med en bok bredvid sig i sängen, och jag kan höra, att Nanny ligger och hviskar för sig själfunder täcket. Gud i himmelen — när jag tänker på, hur mycken lijärtängslan och oro de ha i beredskap åt mig! Vet du hvad — jag tror inte, att alla kvinnor duga till att vara mödrar. En morskall kunna ha mod att, när ögonblicket kommer, förinta sig själf och lämna plats åt andra — det kan jag inte.

Jag är så egoistisk, Ernst Gustaf; på sätt och vis är jag nu glad öfver, alt det är som det är, ty nu vet jag, att jag inte behöfver be dig vaka öfver Nina.

Din vän Märta.VII.

Mina stod och klädde sig till kostymfesten hos fru Ryding, hennes onkels syster. Hon skulle föreställa en holländsk bondflicka. — Doktor Marek hade själf roat sig med att teckna hennes kostym: mörk kjol, förkläde och korta ärmar samt en trekantig grön- och hvitrutig sidenschalett om den bara halsen. På hufvudet hade hon det mest klädsamma hvita huckle, fäst vid tinningarna med två stora silfvernålar. Till att börja med hade Nina opponerat sig mot dräkten: hvarför kunde hon inte hellre få lof att vara en Pierrette, en Suzanne eller en Holbergsk Leonora?

»För det, att ni inte passar till det, fröken Nina,» hade doktor Marek svarat.»Det som ni mesi af allt i världen passar till, är att sitta och dricka kaffe i ett gammalt mörkbonadt kök med blått porslin på hyllorna vid ett smårutigt fönster, som vetter ut mot hafvet. ..» Han hade inte så mycket som tittat upp, medan han talade, bara tecknat vidare. Och Nina hade heller inte sett upp. Hennes ögon lyfte sig jämt så mycket, att hon kunde se hans hand på papperet och blyertspennan, som skickligt gled upp och ned.

Nu var hon färdig, och för första gången såg Nina — klädd i en främmande och iögonenfallande dräkt — riktigt, hur vacker hon själf var. Det mörka håret, som under den styfva hvita linneduken bubblade fram öfver den låga pannan, näsan som var så bred mellan ögonbrynen och så rak som på en grekisk staty, de bruna ögonen och den röda munnen, den smala kindens duniga ljufhet. ..

»Är jag inte för blek till grönt?» frågade hon plötsligt ängsligt fröken Anderson, som hjälpte henne, i det hon fäste schaletten.

»Fröken blir nog röd, när frökendansar,» svarade hushållerskan uppmuntrande.

Men det lyckades Nina att bli röd, långt innan hon hade tagit ett enda danssteg. Då hon kom in i salongen stod moster Cecilia där som en praktfull drottning Elisabeth — det röda håret, hvars slaf hon var, tvang obevekligt moster Cecilia in i denna farliga och ansvarsfulla roll. Hon stod midt på golfvet i blått brokad, smidd i smycken, och på hvar sin sida om henne stodo två herrar i frack och hvit halsduk: Vilhelm Marek och farbror Ernst Gustaf.

»A,» sade fröken Anderson i dörren bakom Nina — besviken, »jag trodde, att herrarna också skulle vara utklädda!»

»Vi ha inte mod till det, fröken Anderson,» sade doktor Marek — han hade nog själfbehärskning att icke först

vända sig mot Nina. Farbror Ernst Gustaf gick ett par steg fram och tog hennes hand, som han lyfte högt upp, i det han såg på henne. Därpå vände han sig till de andra:

»Jag tror nog, att Marek ändå hade rätt,» sade han bara menande.

»Det visste jag,» svarade Marek lågtoch flykligt. Hans blick gled öfver henne. Och det var d å som Nina blef röd.

»Hvar är onkel Otto?» fann hon i sin förlägenhet på att fråga.

»Hans syster har tvingat honom att uppträda i hvita silkesstrumpor,» svarade moster Cecilia framför spegeln, bekymrad öfver sin koaffyr, på hvilken diademet icke ville sitta fast. >Ocli nu tror han själf, alt de komma att spricka sönder öfver vadorna».

»Han måste hålla sig mycket stilla,» tillrådde farbror Ernst Gustaf tankspridt.

»Det kan väl inte hjälpa,» sade moster Cecilia onådigt, »när strumporna äro för små.»

Kommendören var emellertid ganska nöjd med sig själf, när han ändtligen i all sin glans kom till synes. Han skulle föreställa en bonvivant från regentens tid och försäkrade skrattande, att han till det yttersta ämnade bli sin roll trogen.

»Lilly» — det var fru Ryding, åt hvilken ödet nyckfullt tilldelat detta namn »Lilly har verkligen de mest fantastiska idéer,» tyckte moster Cecilia sötsurt med en kritisk blick på sin man.

Damerna fingo vagnen för sig själfva— den af naturen rätt bastanta drottning Elisabeths vertugadin och pufTärmar fordrade plats — och de tre herrarna togo en droska. Ute i tamburen svepte farbror Ernst Gustaf pälskappan omkring Nina, medan Marek satte bottinerna på henne. Då hon hela tiden kände sig så blyg, att hon bara kunde se ned för sig, var det naturligtvis hans ögon hon mötte.

Farbror Ernst Gustaf dansade inte, det visste Nina, men hon hyste någon-städes i en vrå af sitt hjärta — en bestämd förhoppning att doktor Marek skulle bjuda upp henne. Och fastän hon

— naturligtvis — icke sade ett ord om, att hon kände sig besviken, så anade

— naturligtvis — den sluga moster Cecilia det.

»Stackars doktor Marek,» sade hon och lyfte litet på pälskappan, »han tycker nog det är ledsamt i afton att icke dansa.»

»Hvarför dansar han inte? frågade Nina hastigt, oroligt. »Han dansade ju hemma hos oss här 0111 dagen.»

»Det var också mycket oförsiktigt af honom, lilla Nina,» svarade moster Cecilia mildt förebrående, liksom om del

5. — Mailing.hade varit Ninas skull. »Genom hans mamma vet jag, att han efteråt hade ett mjrcket svårt anfall af ischias.»

Sedan Nina kommit bort från sina bröder, hade hon naturligtvis vant sig af med alla handgripligheter, men hon kunde haft lust att ge moster Cecilia, där hon salt i all sin drottningvärdighet, en örfil — så oresonligt ond och liksom Ilat blef hon.

Fru Ryding tog emot sina gäster klädd som borgfru, och hvarken Salomo i all sin härlighet eller liljorna på marken kommo upp mot henne i prakt och värdighet. Vilhelm Marek hviskade till Ernst Gustaf Gram, att Victor Hugo skulle grätit glädjetårar, om det hade fallit på hans lott att ställa henne vid sidan af den äldste och mest representative af sina »borggrefvar». Hon hade på huf-vudet en hennin, till hvilken Isabeau de Baviére aldrig burit maken, och ett lif-smycke, som var så tungt, att en svagare person aldrig skulle orkat med det. Trots hennes tants vänliga artighet som värdinna, kände sig Nina i början alldeles bortkommen bland alla de lysande och stilenliga — framför allt stilenliga — kosty-mer, hvilka fyllde familjen Rydings stora våning. Men dansa fick hon — det sörjde onkel Otto ärligt för — och hon hade redan en stor del af sitt program fulltecknadt, då kommendören på nytt kom fram och presenterade en herre för henne.

»Se här, Nina,» sade han vänligt, »detta är min systerson Hans, som du så ofta har hört oss tala om.»

Med en rodnad som gick ända upp i pannan, tänkte Nina genast på det fantastiskt och burleskt uppsluppna bref hon i ett anfall af nyckfullhet skrifvit till sin väninna Elsa — bara hon då hade bränt upp det! — 0111 unge Rvding och hans mor. Först tordes hon knappt lyfta sina ögon mot den unge mannen, som bugande stod framför henne, och när hon ändtligen fick mod att se upp, skämdes hon bara ännu mera.

»Fröken tycker nog, att det här är litet brokigt,» sade han förbindligt och smålog ned mot henne. »Jag kan förstå, att mammas tillställningar måste förefalla en främmande något» — han såg sig småleende omkring — »väl kosmopolitiska ...»Han satte sig bredvid henne och Nina såg nu riktigt hans ansikte. Det var brunt och väderbitet, med ett kort, skarpt ärr på kinden nedemot hakan. Hans näsa — o, att hon aldrig hade nämnt hans näsa! — var mera stor än liten och hans ögon gråblå. Annars var han »blond och vanlig». Nina mindes sedan, att hon i första ögonblicket till och med hade tyckt, att han påminde litet om kusin Johan.

Därefter började de att prata. Nina ägde den grundligaste bekantskap med och den mest förtroendefulla tillit till farbror Ernst Gustaf; hon hyste för doktor Marek en skälfvande varm beundran som emellanåt nästan gränsade till dyrkan; — men med ingen af dem kunde hon egentligen tala ogeneradt, prata riktigt, säga allt hvad som föll henne på läppen. Orsaken kunde hon icke fullständigt förklara för sig själf, men förmodligen var det densamma, som gjorde, att hon inte på villkor kunde skrifva sådana bref till mamma som hon skref till Elsa Witt. Med Hans Ryding kunde hon prata. De hade knappt växlat tio ord med hvarandra, förr ände upptäckte, att allt det de hade att säga hvarandra hvarken kunde sägas på en dag eller ett år. Det ena förtroendet födde det andra: ingen hade upplefvat så märkvärdiga ting som de, ingen hade tänkt så djupsinniga tankar, ingen hade känt så gåtfullt, ingen hade gissat så skarpsinnigt som de. För första gången talade Nina fullkomligt ogeneradt med en vildt främmande ung man — alldeles på samma sätt som hon annars blott kunde tala med Johan. Men liksom doktor Marek — just för det att han var en främling — i så oändligt mycket högre grad tilltalat hennes fantasi än farbror Ernst Gustaf, hvilken hon känt sedan hon gick i kolt; likaså kunde naturligtvis icke vaneumgänget med kusin Johan jämföras med spänningen och charmen i denna, ännu blott halft tillstådda, förtrolighet med Hans Ryding. Det var nästan som att vilja jämföra liembrygdt svagdricka med champagne.

I kottiljongen sade Hans:

»Vi äro kusiner eller nära nog: er moster är också min moster. Kan jag inte få lof alt säga Nina?»»Men det brukas inte här i Danmark,» invände Nina sakta.

»Jo ... Om man på en enda afton blir så goda vänner, som vi ha blifvit i afton, brukas det nog öfverallt. ..»

Ninas hufvud nådde precis upp till Hans’ skuldra — så lång och ståtlig som doktor Marek var han ändå icke! — och när de dansade, voro hennes ögon i jämnbredd med hans läppar.

»Nina,» hviskade han. Det skulle ha generat henne förfärligt att så där sans facon ha blifvit ombedd att kalla doktor Marek för Vilhelm (fastän hon emellanåt på prof gjort det för sig själf!), men när hon nu med ett par ögon fulla af skratt och blyghet mötte sin kavaljers, fann hon icke minsta svårighet att svara honom såsom han önskade:

»Hans. ..»

»I morgon kommer jag ut till tant

Cecilia,» sade han senare, och hon svarade :

»Hvarför har ni icke varit där långt förut? Både onkel och moster ha varit mycket stötta på er.»

»För det att jag var rädd för er,»sade han och skrattade. »Man har berättat mig alltför mycket om er.»

»Något styggt?» frågade Nina och gjorde sina stora ögon större.

»Afskyvärdt! Hvad skulle man väl kunna säga annat om er?»

Och så skrattade bägge, som 0111 de hade sagt de kvickaste saker i världen. Det var, som om det funnes ett slags hemlig elektrisk kontakt emellan dem. Hvart ord han sade, om det var aldrig så enkelt, gaf liksom eko inuti henne, och hvarenda blick ur hennes ögon väckte slumrande världar af undran och beundran till lif i hans själ. Att en flicka kunde hålla hufvudet som Nina, kunde rodna och kisa under ögonlocken som Nina, kunde skratta och småle som Nina

— det var det största underverk, som kunde ske i en värld full af underverk.

När Nina ändtligen bland de allra sista — tog afsked af värdinnan, hade redan både farbror Ernst Gustaf och doktor Marek för länge sedan lämnat balen. Det var unge Hans, som både hjälpte henne med bottinerna och — ömmare än farbror Ernst Gustaf under alla de år han känt henne någonsingjort — svepte pälskappan omkring henne.

»I morgon!» mumlade han med hennes hand, som doldes under kappan, fast i sin. Och det var icke långt ifrån, att hennes hufvud nästan hvilade mot hans skuldra, då hon — ännu tystare

— svarade.

»Ja, i morgon.»

Solen gick upp öfver Österbro, då vagnen körde genom Nyboder. Det lyste rödt öfver hafvet och öfver Sveriges kust.

»En sådan rysligt lång tillställning!» sade moster Cecilia och gäspade i sitt hörn. »Det är förvånande, att Lilly kan få människor att stanna så länge.»

»Å, hon har själf roligt,» sade kommendören litet hånfullt. Han satt och frös i sina silkesstrumpor och stampade hela tiden diskret med fotterna för att hålla sig varm.

»Och du dansade nästan hela tiden bara med Hans,» vände sig moster Cecilia sömnigt, ogillande, utan all energi (ill Nina.»Ja,» sade Nina.

Liksom det varit en sak, som fölle af sig själf och icke kunde vara annorlunda.VIII.

Mästa morgon kom Nina sent ned till frukosten. När hon kom in i den ljusa matsalen, satt moster Cecilia ännu vid tebordet och — farbror Ernst Gustaf! Kommendören var redan på varfvet.

Nina hälsade, fick té, tog smörgås, och förhärdade sig i stillhet emot hvad som komma skulle.

»Det var väl, att du ändtligen visade dig, lilla Nina,» började moster Cecilia långdraget. »Ernst Gustaf sitter riktigt och grälar på mig för din skull. Han tycker, att vi handla alldeles oförsvarligt, som låta dig vara så länge uppe om kvällarne.»

Ernst Gustaf kände själf svagt, att ingen inledning — ifall det gällde, attbefrämja hans intressen — gärna kunnat vara mera illa vald, men han var dock icke på långt när i stånd att ana den storm af harm och ovilja, hvilken mosterns oskyldiga ord uppväckte hos Nina.

»Tycker farbror Ernst Gustaf då, att jag ännu är en sådan barnunge?» frågade hon kjTligt, undfallande, men dock med en viss sturskhet.

»Nej,» svarade han och önskade, att Cecilia nu ville hålla sin mun och öfverlämna ledningen af samtalet uteslutande åt honom. »Jag vet lika väl som du, att du är sjutton år, men om du så vore dubbelt så gammal, min kära Nina, kan det aldrig vara nyttigt för dig att komma hem klockan sex 0111 morgonen.»

»Fem,» rättade moster Cecilia mildt.

»Eller fem,» sade han otåligt. Han vände sig åter till Nina: »Jag tror icke, att dina föräldrar skulle gilla det.»

»När det bara sker en eller två gånger om året» — Nina böjde öfver-lägset på hufvudet, då han räckte henne brödkorgen — »tror jag inte, att det kan skada någon människa.»

Paus. Ny inledning:»Vi iingo just icke mycket nöje af ditt sällskap i går.. .» Han reste sig upp och ställde sig bakom Ninas stol. Moster Cecilia sköt ändtligen koppen ifrån sig och fick fatt i morgontidningarna.

»Jag dansade ju, farbror Ernst Gustaf,» sade Nina utan att vända sig om, mera spakt.

»Hör på, Nina, — det är idiotiskt, att du, nu då du är fullvuxen, fortfar att kalla mig »farbror». Tycker du verkligen, att jag är så gammal?»

»Nej ... visst inte . .. Men hvad skall jag annars säga? Jag har ju gjort det alltid.»

»Du skall naturligtvis kalla mig vid namn, liksom jag hoppas att dina syskon skola göra, då de bli vuxna.»

»Snälle Ernst Gustaf,» sade moster Cecilia lojt, utan att ens lyfta sina ögon från tidningen, »skäm nu inte bort Nina alltför galet. Med litet fantasi kunde jag nästan känna mig förflyttad tjugo år tillbaka i tiden. Du påminner mig så litligt om dig själf från den tiden då du svärmade för Märta ...»

»Har farbror Ernst Gustaf svärmat för mamma?» Nina gjorde stora ögon.»Ja,» sade han helt långsamt. Cecilia, som åter fördjupat sig i dagens nyheter, såg han icke på — hon hade nu åstadkommit all den skada, hon var kapabel att göra honom, och var honom hädanefter likgiltig. Han satte sig på den tomma stolen vid sidan af Nina och böjde sig fram emot henne — hans allvarliga, underligt koncentrerade blick vek icke från hennes ansikte.

»Tänk då!» sade flickan bara och smorde omsorgsfullt smör på det rostade brödet. Dylika antediluvianska historier kunde tydligen icke riktigt intressera henne.

Ernst Gustaf reste sig åter upp från sin plats — långsamt. Ingen af damerna märkte, att han nu var en smula blekare än vanligt. Nina åt med god aptit och hennes moster vände tidningen.

Efter en stund sade Ernst Gustaf med sin vanliga ton:

»Jag har nästan beslutat att begagna mig af det vackra vädret för att fortsätta min resa till Berlin. Jag...»

»Men Ernst Gustaf då!» for fru Waldorf chockerad upp. »En sådan idé!... Du stannar då åtminstone öfver vårmiddag om lördag, som du lofvat mig ... Den är för dig — endast och allenast för dig.»

»Kära Cecilia...» Han var rädd att ännu mera röja för henne sin hemlighet genom att vara för envis och visste inte livad han skulle svara henne.

»Jo, du måste stanna», fortfor hon energiskt. »Platserna vid bordet äro redan bestämda. Du får till dam en förtjusande flicka — filosofie kandidat, målarinna, kvinnlig och allting. Just någonting för dig. ..»

Trots situationen kunde han icke låta bli att skratta. Cecilia var alltför härlig i sin naiva obarmhärtighet. »Just någonting för dig! ...»

»Tack,» sade han artigt. »Då du och din man äro så vänliga att bestämdt påyrka det, stannar jag naturligtvis.»

»Och nu skall jag strax kläda mig till utställningen,» sade fru Waldorf brådskande, under det hon med en viss saknad genomögnade den långa listan af intetsägande lokalnyheter, med hvilken hon tyvärr icke hade tid att längre sysselsätta sig. »Skynda dig, Nina, att bli färdig med din frukost, kära du. Ernst Gustafhar kommit så tidigt för att hemta oss till empireutställningen på konstindustri-museet.»

Det var mycket riktigt — det hade han ju också! Empireutställningen på konstindustrimuséet var den förevändning han begagnat sig utaf för att så tidigt på förmiddagen kunna få tillfälle alt träffa Nina. Och nu hade dessa två kvinnor — den ena genom sin tanklösa och opåkallade skvalleraktighet, den andra genom sin obarmhärtiga, barnsligt okonstlade likgiltighet — bägge utan att ana det — kväft och förstört hans raan-domstids käraste framtidshopp; på fem minuter, med några få ord hade de ohjälpligt grusat de sista årens så ömt och skyggt värnade lyckodrömmar. Han kunde under de närmaste timmarna icke slippa ifrån deras sällskap, hvilket han själf tilltvungit sig, men — Gudskelof! — ingen af dem behöfde någonsin få veta, att denna förmiddag varit en af de svåraste och plågsammaste i hans lif.

»Käre farbror Ernst Gustaf — ja, jag säger naturligtvis ändå alltid 'farbror', för det kan jag ju inte låta bli»,

började Nina litet förläget, hon hade suttit och funderat de sista minuterna. »Tror farbror, att vi komma att stanna länge på den där utställningen?» ...

»Hon väntar någon,» tänkte han genast »och nu vill hon inte gå ut.»

»Ja, för» — hon sade det fort och snubblade nästan öfver orden — »jag är bra trött från i går. Annars så ...»

»Kära Nina ... för all del... Vi kunna ju också uppskjuta det...»

»Nej,» sade Nina ifrigt, plötsligt rädd för alt genom sin invändning ha väckt något slags misstanke. »Jag vill naturligtvis rysligt gärna se alltsammans ...»

Husjungfrun kom in med en stor bukett skära, långstjälkade rosenknoppar.

»Till fröken!» sade hon med ett menande, liksom triumferande leende.

Nina blef lika röd som buketten — hon tordes inte se upp på farbror Ernst Gustaf.

»Åh, Emma», vände hon sig stammande om efter flickan, »låt mig få litet vatten att sätta dem uti och ett af de höga slipade glasen, så är Emma snäll...»

Hon drog varsamt det förseglade visitkortet ut mellan stjälkarna och brötkuvertet. »Doktor Marek,» sade hon långsamt, liksom besviken och lät — utan att ens läsa de skrifna orden — kortet bli liggande på bordet.

Jungfrun kom in med vatten — hon lät dörrarne stå öppna efter sig. Utifrån tamburen hörde de röster och det lätta slamret af en värja, som slog emot en stol.

»Har kommendören redan kommit hem från varfvet?» frågade Nina hastigt, med ögon och öron, som lyssnade.

»Nej. Det är löjtnant Ryding, som frågar, om han får hälsa på frun och fröken.»

»Ah!» sade Nina. Det kom som en suck — af lättnad, af förtjusning, af förväntan. Hon böjde hufvudet och satte blommorna försiktigt ned i kristallvasen, men hon tänkte icke längre på livad hon gjorde. Ernst Gustaf böjde sig ned och tog upp kortet, som fallit på golfvet. När han reste sig upp, såg han unga Ryding stå i dörren — upprätt, med den Hata mössan i handen, käck och blond med sina blå ögon och ärret i den breda hakan.

Och med samma blick såg han också

6. — Mailing.Ninas böjda hufvud — handen omkring blommorna, hvilken plötsligt darrade en smula — de sänkta ögonlockens skälf-ning mot den röda kinden; märkte förnimmelsen af oro omkring henne, liksom om något i henne fläktade och fladdrade den inträdande till mötes ...

»Du gode Gud!» tänkte Ernst Gustaf. »Så långt ha de båda hunnit på en enda afton. Att det verkligen kan gå för sig i en sådan rasande fart!... I går kunde jag ännu nå henne, när jag sträckte ut armen — i dag är hon hundra mil borta ifrån mig . . . ifrån mig och — alla andra.»IX.

lWTarck inbillade sig, alt han spelade sina

kort betydligt bättre än Ernst Gustaf. I stället för att hufvudstupa, som en fluga i en gräddskål, störta sig i för-därfvet, stack han — i form af en bukett och ett visitkort — försiktigt ut sina antenner och afvaktade sin tid. Först nästa dags afton, då han visste, att kommendören och fru Cecilia bevistade en officiell middag och han alltså med temligen stor säkerhet kunde vänta att träffa fröken Nina ensam, ringde han på ute i Rosen-vacnget.

Han hade icke missräknat sig. Nina satt och läste under ståndlampan vid brasan i kabinettet med fotterna på en stol och en halfäten apelsin bredvid sig,då han — efter något parlanienterande med jungfrun — blef insläppt.

»Lilla sybarit!» sade han och tog hennes hand. Hon hade strax förlägen rest sig upp. »Romaner och apelsiner, morgonklädning och brassken 1 Det är alltså på det här viset vi fortsätta vår debut som världsdam.»

Det sista skulle han inte ha sagt. Det klack till i Nina — hon var fast besluten att inte tåla någon kritik öfver sitt uppförande i tisdags.

»Jag lät jungfrun förstå att jag hade ett viktigt ärende till Waldorf och nödvändigt måste skrifva ett par ord till honom . . . Sedan skulle jag naturligtvis gå min väg, men — här ser alltför inbjudande ut...»

Med det lediga, litet vårdslösa sätt, som Nina alltid tyckte klädde honom så bra, tog han en stol och slog sig ned midt emot henne vid brasan. Nina sade ingenting; hon höll fotterna indragna under kjolen och band med nedslagna ögon sidenbandet på sin klädning i en ny och konstig ögla.

»Det regnar ute...» Han böjde sig fram öfver elden. »Ni kan då inte nekamig tak öfver hufvudet en halftimmes tid — till och med om jag stör er?...»

»Ni stör mig inte alls, doktor Marek. *

Han såg snabbt upp på henne. Klockan slog sju, och medan den slog tego de begge.

»Hade ni roligt i tisdags, Nina?» frågade han.

Nina hajade till och blef röd. I det ögonblicket tänkte hon inte på annat, än att det var första gången han icke kallade henne »fröken».

»Ja,» svarade hon lågt.

»Hygglig pojke — Hans Ryding? Tycker ni inte?»

»Jo,» sade Nina ogenomträngligt. Hon drog sig längre in i den djupa länstolen och längre in i skuggan af kakelugnsvrån.

»Nu skall jag säga er något, la Nina

— ni blir då inte ond för det att jag kallar er för det de bruka kalla er där hemma?...»

»Nästa gång ni blir bjuden på kostymbal skall ni få vara Carmen eller Leonora med en solfjäder i handen. Den där solfjädern skall jag åtaga mig att taga vara på; och jag väntar, att nikommer och hämtar den efter hvar dans... Det var dumt af mig alt inte tänka på det förut...»

Nina kunde inte berga sig för att skratta — han sade det så lustigt. Hon kröp åter fram i ljusskenet.

»Ni tror kanske, att ni kan styra mig med den där solfjädern — precis som med en piska,» sade hon plötsligt näbbigt.

»Alldeles. Precis. Har ni något emot alt det är jag, som håller ... låt oss icke säga piskan, men — tygeln?»

Det var för brådstörtadt. Nina blef åter osäker — nästan litet rädd och hade en obestämd förnimmelse af samvetskval.

»Jag vet inte hvad ni menar,» mumlade hon.

Han såg på henne: det sätt, hvarpå hon åter vände bort liufvudet, var icke uppmuntrande — och han förstod att det för närvarande skulle vara en dumhet att söka gå vidare.

»Är ni ledsen öfver, att vår gode vän Ernst Gustaf reser?» började han igen med sin vanliga ton.»Åh ... .Tag visste ju, att han inte hade tid att stanna länge...»

»Kom ihåg, att när han har rest, så abonnerar jag på att bli insatt i alla hans värdig- och rättigheter med rang af öfverförmyndare. Men jag förbereder er på, att jag ämnar bli mycket strängare än han är.»

Åter vann han med sitt nonsens en smula terräng. Och han såg så bra ut, såsom han satt där vid elden med det ena benet vårdslöst gungande öfver det andra och hufvudet tillbakalutadt.

»Farbror Ernst Gustaf är då inte sträng,» sade hon och skrattade.

»Jo då ... Han var mycket ond på er, för det att ni så lömskt öfvergaf oss i tisdags afton.»

Nina hade hört talas om gångarna i en labyrint, hvilka alla på ett eller annat oförklarligt sätt efter många sling-ringar mynnade ut i en viss punkt. Här tycktes den gifna punkten heta tisdags afton. Då hon nu redan hade varit

vid denna oundvikliga ändpunkt ett par gånger förut, skrämde den henne icke så mycket.

»Lömskt!» upprepade hon indigne-rad. »Jag hade ju blifvit ditbjuden för att dansa.»

»Med måtta,» sade han plötsligt allvarligt.

»Dansa 'med måtta',» eftersade Nina föraktligt och med oerhördt eftertryck. »Hvad vore det då för roligt?...»

Han argumenterade icke vidare med henne — såg bara länge på henne — och sade därpå hastigt, fullkomligt afgörande:

»Ni har rätt. Det är jag som är dum.»

Hon bar ett slags hemmadräkt af gråbrunt ylle i en ljus, obestämd färg, sydd i empirefason, lätt ringad i halsen, och med ett bredt mjukt sidenband knutet under bröstet. Ärmarne voro mycket vida och veckrika samt föllo långt ned öfver händerna, hvilka hopknäppta hvilade i skötet. Håret, som hvarken dolde pannan eller öronen, var enkelt llätadt i två tjocka -flätor, hvilka somen krans lågo rundt omkring hufvudet och till fullo framhäfde nackens sällsynt fina form.

»Vill ni en gång låta mig teckna ert hufvud, Nina?» frågade Marek sakta efter en lång tystnad. »Jag är som nivet ingen artist, men jag tror, att med er kunde jag lyckas...»

Nina såg skyggt upp — allt, som kan sägas om en kvinnas skönhet, hade han liksom pressat ihop i delta enda 'er'.

»Men inte nu?»... mumlade hon.

»Nej, inte nu. — Ty nu skall jag gå. Han reste sig upp.

»Ah — brefvet till den gode kommendören ! Det höll jag sannerligen nästan på att glömma bort.. . Gif mig ett ark papper och finn på hvad jag skall skrifva, fröken Nina.»

Nina lade fram brefpapper på moster Cecilias skrifbord i hörnet. Hon skrattade muntert och ogeneradt.

»Skall jag säga, att jag tyvärr inte kan komma på middagen på lördag?» Han tittade upp med pennan i handen.

»Nej!» ropade hon energiskt med leende eftertryck. Hon stod bakom honom med händerna på ryggen.

»Hvad i all världen, skall jag då hitta på? . .. Nu vet jag!.. . Att jag bortför er och er moster till gamle Josty i Fred-riksbergs Have på en liten afskedspicknick för vännen Krnst Gustaf.» Han såg upp mot henne öfver skuldran: »Duger det?»Utmärkt!» ropade Nina förtjust. »Det visste ni naturligtvis hela tiden.»

»Nej. Så sannt jag lefver . ..» Han skref fort några ord och reste sig upp. »Det var ni som inspirerade mig med den där empireklädningen .. . Jag kom att tänka på Fredrik VI. . .» Hans blick gled småleende öfver henne.

»...Men nu skall jag gå. — Jag måste .. . Ah, Nina . ..» Han stod redan med hennes hand i sin för att säga farväl och behöll den, medan han talade. »Det finnes så mycket här i världen, som ni inte vet, la Nina — och den, som ni vet minst om, det är ni själf. I kväll t. ex. vet jag mycket mera om er, än ni själf vet. Hade jag tid, skulle jag berätta det för er, men nu får det vara till en annan gång. Emellertid — när jag nu är borta, kan ni taga ert franska lexikon och slå upp ett ord, som heter apprivoiser .. . Det är nyttigt att kunna

— jag menar verbet. Och nu . ..» Han lutade sig ned och förde långsamt, smekande läpparne öfver hennes böjda handled.

»Jag har inte tackat er för rosorna...» hviskade Nina sakta och blygt.»Tackat? .. . Brukar jag 'tacka' er?» Han såg upp — in i hennes ögon, hvilka icke längre undveko hans.

»Nej,» hon smålog. »Ty ni har jn aldrig något att tacka mig för.»

»Det kan ni inte veta. Nu skall jag teckna ert porträtt — i den här klänningen

— brun och grå och helgonaktig. Tror ni kanske inte, att det blir något att tacka för?...»

Hans läppar rörde ännu en gång vid hennes hand och han hviskade brådskande :

»Godnatt».

När Nina hade hört tamburdörren slå igen — ända till dess stod hon orörlig på samma ställe, där han lämnat henne, och lyssnade — började hon långsamt gå fram och tillbaka på golfvet inne i den stora halfmörka salongen. Hon var förargad på sig själf, för det alt hon hade glömt det där franska ordet han bedt henne slå upp, men hon hade verkligen varit så förvirrad, när han sade det, alt hon inte ens riktigt hört det.

Klockan blef nästan half nio, innanhon åter tog fatt på sin bok inne i kabinettet. Efter fem minuter, lät hon den sjunka och tittade upp.

»Om jag nu bara riktigt säkert visste, att han inte gör narr af mig,» sade hon långsamt och allvarligt till sig själf.

Därpå såg hon efter i slutet af boken för att se, om »de fingo hvarandra», och när hon hade förvissat sig 0111 det, läste hon med ostördt intresse vidare.

Innan hon gick och lade sig, tog hon fram sitt balprogram och sina många kottiljongsdekorationer från i tisdags samt delade dem i två högar: dem hon fått af Hans, och dem hon icke fått af Hans.

Men Marek gick hem och var mycket nöjd med sin afton. Det var Nina också.X.

Ufter frukosten hos Jostvs — som för resten varit förtjusande; till och med farbror Ernst Gustaf tycktes nästan ha återfått sitt goda humör — kom Hans Ryding vid fyratiden ut till Rosenva-nget och frågade (med en korrekt hälsning från sin moder), om icke Nina hade lust att gå med dem i Kongl. teatern samma afton. Moster Cecilia, som då han kom, ännu ej fått ytterkläderna af sig, kom ännu ihåg den läxa lion fått af Ernst Gustaf och såg ut som hon ämnade säga nej. Hon skakade på hufvudet och beskärmade sig öfver, att Nina roade sig alltför mycket samt slutade med att fråga Hans, om han inte ville äta middag hos dem,så kunde Nina få sällskap till teatern,utan att hon behöfde skicka hvarken vagn eller jungfru med henne . .. Därefter försvann hon för att efter alla konstens regler aftaga sin pariserhatt, som var så beskaffad, att den blott tålte den ömmaste och mest varsamma behandling. Hon sade själf, att det var »ett studium» både att få den af och på ...

Ninas runda lilthatt gjorde henne icke mycket bryderi. Hon hängde den på hängaren i tamburen och slätade håret med händerna. Hans stod vid salongsdörren och väntade, alt hon skulle gå in först.

»Nå — hade ni roligt i förmiddags tillsammans med den där Marek?» frågade han okonstladt svartsjukt.

»Förfärligt!» svarade Nina skrattande med öppet koketteri, i det hon snuddade förbi honom. Tillsammans med Hans var det inte frågan om att försöka vara bättre eller annorlunda än man verkligen var.

När moster Cecilia, sedan hatten ändtligen kommit i ro och lyckligt och väl hade hamnat i ett fridlyst hörn i sängkammaren, kom ned igen, hade Ninaännu inte tänkt på alt göra sig i ordning till middagen eller kläda sig till teatern. Hon reste sig litet generad upp från hörnsoffan — Hans stod bakom karmen — och sade, att »hon inte kunde förstå, alt klockan verkligen var så mycket...»

»Ja, nu får du skynda dig,» sade moster Cecilia onådigt. Hon såg nästan inte åt Hans, som diplomatiskt försökte blidka henne genom att genast tala om, hur »genomförd» alla hade lyckt, att drottning Elisabeth varit på balen i tisdags ...

När doktor Marek och farbror Ernst Gustaf, som tillbragt hela dagen tillsammans, efter en middag i Standard intogo sina platser nere i Kongl teaterns parkett, sågo de uppe på »balkongen» en mörk-hårig flicka i livit sidenblus. Hon satt och vände profilen mot salongen — småleende mot en bredaxlad sjöofficer, som bakifrån böjde sig djupt ner öfver henne. Bredvid satt lady Macbeth med half-slutna ögon och esprit i håret och hörde andäktigt på ouvertyren.

I första ögonblicket sade de ingenting till hvarandra. Men de blefvo bäggestående med kikarne envist riktade mot samma håll.

»Där är lilla Nina,» sade slutligen farbror Ernst Gustaf, med forcerad likgiltighet och gned nervöst glasen på kikaren med sin näsduk. »Jag visste inte, att hon skulle hit i afton ...»

»Inte jag heller,» mumlade Marek. Han tog icke kikaren från ögonen.

»Hon tycks inte se oss.»

»Nej.» Marek skrattade plötsligt kort. »Hon ser bara Hans Ryding.»

»Vår goda Cecilia är något vårdslös i fråga om sitt ansvar vis ä vis Nina,» sade Ernst Gustaf relligt och satte sig ned.

»Hon tänker aldrig på något annat än sig själf,» svarade Marek kort. Han hade för ögonblicket heller icke mycken misskund med fru Waldorf.

»Och flickan är ju ett barn .. .»

»Komplett,» instämde Marek. »Det är just det allra farligaste. Hon har icke mera erfarenhet om världen än ett ny-födt barn.»

»Och så denna hart när otroliga... enkelhet...» Ernst Gustaf såg ned i programmet och skrattade litet förläget.»Jag måste säga, att. .. Fastän, jag känner henne så väl och hennes mor före henne, så.. . Hon nästan förvirrar en med sin ... simplicité ...»

»Just det.» Bägge herrarna voro fullständigt eniga med hvarandra. »För min del har jag nu i så många år, då det gällt damer, alltid varit tvungen att räkna med bråk, så att jag måste tillstå att jag nästan alldeles vant mig af med att behandla enkla tal.»

Ridån gick upp. Nina lutade sig välbehagligt tillbaka i sin fåtölj och beredde sig att njuta. Hennes ögon hvilade hela tiden oafvändt på scenen bakom sig märkte hon, med hvart andedrag hon drog, Hans Ryding.

»Är det inte härligt?» frågade han en gång.

»Jo,» sade hon och såg honom in i ögonen. De hade bägge en känsla af, att »härligt» var ett ord, som just nu rymde mycket.

Efter föreställningen följde Hans Nina hem. Det var en mörk och blåsig vårafton, men då han erbjöd Nina att åka, föredrog hon bestämdt att gå. Han föreslog henne att taga honom under armen

7. — Mailing.— hon tackade — och efter en stund tog han (ulan att föreslå något) hennes hand i sin och lät den hvila där. De talade förståndigt och sentimentalt om, hvilket otryggt och besvärligt lif en sjöman vore dömd att föra — alltid flacka omkring, aldrig känna sig riktigt bofast i sitt hem och hos sina kära . . . Nina sade, att det var mycket värre för dem — dem där hemma, menade hon

— som skulle sitta ensamma och vänta. Hans sade, att det vore den enda trösten man hade, att någon funnes som längtade efter en, då man i främmande farvatten sutte allena på örlogsdäck och stirrade på sydkorset.. .

»Men ändå längtade han ju ut, när han vore hemma?...»

»Inte hädanefter. Hädanefter komme han bara att längta hem .

Nina svarade inte — hon bara suckade.

»Förresten varade härligheten här hemma troligen inte länge. Han kunde nog när som hälst vänta att bli utkommenderad på nytt.. .»

Blåsten tog i Ninas aftonkappa. Hon tryckte sig litet fastare intill honom. Handrog henne beskyddande ännu tätare intill sig och önskade bekymradt, att de dock hade tagit en vagn ...

Nina bara skakade på hufvudet. Hon brydde sig sannerligen inte om en smula blåst — »när det bara icke är på sjön/, kom hon skrattande att säga . . . Nej, hon hade det bra, som hon hade det.

»Om hon inte ville tänka på honom, medan han vore borta?...»

»Det visste han ju nog, att hon ville.»

»Alltid?...»

»Nästan alltid ...»

Ingen af dem vägde sina ord. Han sade hvad han hade på hjärtat, hvad som föll honom på läppen, och hon svarade alltid precis det hon menade. Det föll sig så oändligt naturligt för dem bägge alltsammans.

Inne i kommendörens trädgård — porten stod gudskelof öppen — lade han för första gången armen omkring hennes lif och tittade i den kalla vårnattens halfdunkel frågande ner i hennes ansikte.

»Nina?...» mumlade han.

Nina var fullständigt undergifvet passiv. Också när han kysste henne.

»Nu vet du det,» hviskade han.»Men Hans...» Det var det svagaste tecken till motstånd, som tänkas kunde.

»Hvad i Herrans namn skall man då betänka sig på, när man fullkomligt väl vet hvad man vill?... Kan du säga mig, hvad vi skola betänka oss på? ...»

För så starka skäl böjde sig Nina naturligtvis genast. Hans hade rätt — de hade sannerligen icke råd att skänka bort en enda dyrbar timma af lifvet.. . Och han kunde »när som helst vänta att bli utkommenderad på nytt.»

Det var kommendören själf som kom och öppnade. Han och moster Cecilia hade varit litet oroliga öfver, att Nina dröjt så länge borta ...

»Oroliga?» upprepade Hans förvånad. »Men ni kunde då veta, att jag följde henne hem.»

Nina trädde in i förstugan — så obemärkt hon kunde snuddade hon förbi sin onkel — men Hans blef stående på stentrappan utanför den öppna förstugu-d örren.

»Stig in, pojke!» uppmuntrade morbrodern gästfritt.

Ljuset från taklampan föll rakt ned öfver Nina, där hon stod med kappanhängande öfver skuldrorna och ined bägge händerna löste den mjuka, hvila spelsschal bon burit virad omkring hufvudet. Hans såg på henne utifrån mörkret.

»Nej tack, onkel, sade han hastigt. »Men jag kommer igen i morgon.»XI.

Söndags morgon.

Kära MärtaI

på grund af inträffade omständigheter, om hvilka jag förmodar, att du genom andra senare erhåller mera detaljerad kännedom, kommer jag att ansenligt förkorta min vistelse i Köpenhamn. Redan i afton fortsätter jag vägen söderut med Korsör-il tåget.

Som du af detta förmodligen redan inser, har du i den sak, vi förut talat om, intet mera af mig att frukta. Och jag tror också, att jag kan ansvara för min vän Marek. Dina önskningar angående Ninas framtid tyckas nu nämligen på ett eklatant sätt uppfyllas: hon synes redan, efter allt att döma, ha funnitden rätte och kan (liksom du själf) få den lyckan att »utvecklas tillsammans med den älskade». Utveckling behöfva i detta fall bägge kontrahenterna i fullt mått, och vilja de ägna sig däråt — de ha ju tiden för sig! — hoppas jag, att de skola gå långt.

Kära Märta — var nu inte ond på mig och tyck ej, att jag är hård och cynisk. Det kostar mig mera ansträngning att skämta, än du kanske tror. Kort och godt: utan att min ringhet på något sätt behöft uppväcka Nina ur den välsignade »fred» du så bönligt bad mig om att låta henne få behålla, tycks hon redan definitivt ha förlorat den. Om jag icke redan förut hade anat hennes känslor, skulle hennes uppförande i går på Cecilias middag snart ha skingrat mina sista tvifvel. Hon hade blott ögon och öron för en enda person i världen, och då hon — den rättvisan bör man göra henne! — är en liten ärlig själ, gjorde hon ingen hemlighet däraf. För att icke göra dig

alltför orolig, tillägger jag, att den unge mannen i fråga enligt kompetenta människors vittnesbörd, lär vara i hög grad acceptabel och till påköpet innehar den i dina ögon fullständigt passande åldern af tjugufyra år.

Möjligen hade det för alla parter varit lyckligare, om Nina ännu några år ägnat sig åt ostörd »fred» och utveckling på egen hand, men det går ju sällan fullständigt som man önskar och planerar, och på det hela tycker jag, att det ser ut, som du skulle få en måg efter ditt hufvud. Jag vet att du alltid brukat svärma för »lone at first sig ht»

— i detta fall kan man icke klaga på, att det lättats.

Jag är ju som du vet ingen opartisk domare, men jag måste tillstå, att då jag första gången såg Ninas gynnade tillbedjare, kände jag mig en smula besviken på hennes smak. Att hon kan föredraga en rätt vanlig löjtnantspojke med ett par epåletter framför mig — låt vara! — Men att hon kan föredraga honom framför en karl, så genomlin, så i bästa betydelse älskvärd och distingue-rad som Vilhelm Marek — det kan jag icke förstå. Och jag tror, att äfven du — med din nuvarande »utveckling»

— skulle häpna en smula öfver valet.

Och dock bör jag vara rättvis nogatt tillägga, att resten af min medfödda instinkt i sådana saker, säger mig, att Nina i sin sjuttonåriga, outgrundliga ocb blinda visdom, hvilken icke kan köpas eller förvärfvas med lärdom och förstånd, dock kanske handlat rättast och, utan att reflektera däröfver, bäst tillgodosett sina egna intressen. Jag höll af henne (såsom du ' genast skarpsinnigt gissade) för det att hon liknade dig och — allena bland alla kvinnor i världen — representerade min återuppståndna ungdom. Och livad Marek angår, var hans kärlek visst närmast ett utslag af hans skönhets-dyrkan. I fråga om intelligens och öf-riga egenskaper, tror jag — uppriktigt sagdt — icke, att hon i längden skulle tillfredsställa hans anspråk på en hustru. Möjligen har hon på något obegripligt sätt begripit detta och — blind som hon är — i blindo gripit det bästa, som erbjöd sig. Hans Ryding, som är betydligt mindre förfinad och betydligt mera ursprunglig än min vän Marek (jag talar numera icke 0111 mig själf) skulle möjligen — möjligen — älskat henne ungefär pa samma sätt, hvarpå han 1111 älskar henne, 0111 hon liknat en ladu-gårdspiga, i slället för — som nu — en lefvandegjord teckning af Botticelli.

Under de sista dagarna, då jag oat-brutet gifvit akt på henne, och nu senast i går, har jag måst tillstå för mig själf, att jag näppeligen förstår din Nina. Och jag tviflar på att Marek med all sin världserfarenhet och sitt fina skarpsinne förstår henne bättre än jag — snarare sämre, är jag böjd för att tro. För oss bägge är hennes själ som den slumrande Tör-nerosa i det tillästa slottet. När man är nära fyrtio år (du hade kanske dock rätt!) har man förlorat nyckeln till sjuttonårsålderns hemligheter. Men unga Hans har nyckeln i fickan, han. Fritt och frankt spatserar han med sjumilsstöflar in i det allra heligaste och är. som sagdt, säker på att vinna prinsessan och hela kungariket.

I afton reser jag alltså — fullständigt slagen ur brädet. Du har fått rätt

— säkert betydligt snarare än du själf önskade — och jag böjer mig. Men låt mig behålla din vänskap, Märta, och låt nu som förr dina långa bref om dig själf, din man, ditt hem och dina barnvara mitt bästa sällskap under resor och forskningar.

Jag tänker, att då jag slutat mina göromål i Berlin, reser jag till London, möjligen till Cambridge. I alla fall varar det mycket längre än jag tänkt, innan jag kommer hem. Men jag skall nog skrifva.

Din vän

E. G. G.